

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

HÜKÜMET İSTİFA

İKTİDAR HALKA

- İşçi Sınıfının Devrime ve Halka Önderlik Etmesi
- Ayaklanmanın Politik Hedefleri Net Olmalı
- Ayaklanmanın Gösterdikleri ve Devrimci Görevler
- Yazı İşleri Müdürümüz Sami Tunca Tutuklandı
- Savaş Tehlikesinin Kaynağı Türkiye

Ve Eylül geldi...

Okullar tatile girdiğinden beri herkes bugünü bekliyordu. Haziran'da o büyük özgürlük dolu günlere, devrime doğru büyük bir adım attık; bir halk ayaklanması yaşadık. Şimdi Eylül ayı daha okullar açılmadan eylemlerle başladı. Faşizmin en büyük kabusu her gün büyümeye, gerçeğe dönüşmeye devam ediyor.

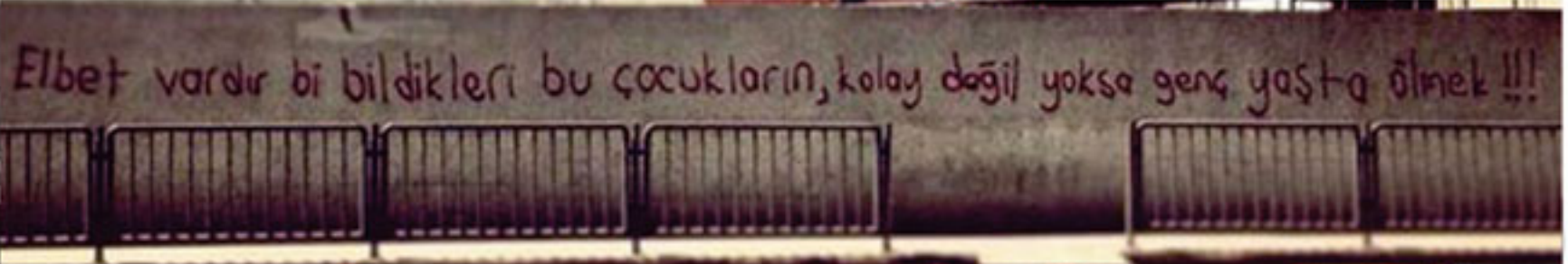
Ancak büyük hedefleri olanlar büyük bedeller öder, derler. Ve biz çok bedel ödedik, çok şey kaybettik; Ali İsmail'i, Ethem'i, Mehmet'i, Medeni'yi, Abdullah'ı ve Ahmet'i faşizm aldı bizlerden, gözlerini kaybedenler, yaralananlar ve hala uyanmasını beklediğimiz Berkin. İşte bu yüzden, ilk başladığımız yerden bir adım dahi geriye atamayız; hükümetin istifasından ve yerini bugün forumlar yoluyla ilk adımları atılmaya çalışılan Halk Meclisleri'nin iktidarı almasından, yani bir devrimden başka hiçbir çözüm yolu yok. Yoksa her yerden hayatımıza müdahale eden faşizmden, üniversitelere yerleşmeye çalışan polislerden, işsizlikten, bütün ulusal ve cinsel baskılardan nasıl kurtulacağız?

Haziran yalnızca bir başlangıçtı, şimdi bunu daha ileriye, zafere taşımak için; birlikte mücadele etme zamanı!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), bütün öğrencileri Denizlerin açtığı yoldan özgürlük dolu yarınları kurmak için devrimi örgütlemeye çağırıyor!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

İŞÇİ SINIFININ DEVİRİME VE HALKA ÖNDERLİK ETMESİ

Ayaklanma yeni siyasal koşullar doğurdu. Yeni siyasal koşullar başlamamış gibi yeni bir tarihsel dönem açılmamış gibi davranamayız. Değişen politik durum, yeni görevler, yeni sorumluluklar getirmiştir.

Eski toplumsal sistemin ve onun siyasal sisteminin ne kadar kof duruma geldiği, ne denli çürümüş olduğu, her türlü çağdaş gelişme önünde sökülüp atılması gereken bir ayakbağı olduğu iyice açığa çıkmıştır. Bu ayaklanmanın devrimci sonuçlarından biridir ve denebilir ki, en önemli sonucudur. Kitleler, eski politik yapıyı yıkmaya, onun yerine kendi tarzında, kendi gereksinimlerini ve çıkarlarını karşılayacak yeni bir politik yapı kurma ve devrimci politik yapıya dayanarak, güncel toplumun ayak bağlarından kurtulma ve insanca bir gelecek kurma yönünde arzularını ortaya koymuş olurlar.

Yalnızca isteklerini ortaya koymakla kalmıyor, bunları gerçek yapmanın araçlarını da örgütleyiyorlar. Kendi tarzında yığın örgütleri oluşturuyor, buralarda kendi tarzında demokrasi gerçekleştiriyorlar, yapılanların kitlelerin devrimci mücadelesinde nasıl bir yer tuttuğunu anlamak için egemen sınıfın ve devlet iktidarının tehditlerine baskılarına, saldırılarına ve aldığı önlemlere bakmak yeterlidir.

Büyük ezilen sınıf hareketlerini sığ, ciddiyetsiz ve geri bir bakış açısıyla değerlendirenler, bu topraklarda gerçekleşmiş büyük ezilen sınıflar savaşımına, ayaklanmaya da aynı biçimde bakıyorlar. Bu çevreler önceki siyasal gelişmelerin, toplumsal durumun bir ayaklanmaya doğru ilerlediğini, görememişlerdi. Şimdi de beliren yeni durumdan, milyonların devrimci mücadelesinden ileri bir sonuç çıkmaz, buradan bir devrim çıkmaz diyorlar. Kendi düşünce tarzındaki çoraklığı devrimci sürece, halkın büyük mücadelesine maalemetmeye kalkışıyorlar. Küçük burjuva darkafalılık onların, olayların büyüdüğünü, devrimci içeriği, derinliği ve yol açaca-

ğı genel devrimci ve tarihsel sonuçları görmelerinin önünde engel.

Oysaki ezilen ve sömürülen yığınların büyük politik girişimi bugünden ilk devrimci sonuçlarını doğurmuştur. Daha bir dizi sonuçlara yol açacak ve yeni gelişmeleri tetikleyecektir.

İçinden geçmekte olduğumuz döneme damgasını vuran halk ayaklanması, daha önceden gerçekleşen birçok olayın akışı içinde oluştu. Alınması gereken mesafeyi kısalttı. Dolayısıyla, sınıf savaşımında ve emekçi halk kitlelerinin gelişmesinde gerçek bir ilerleme oldu.

Politik alanda görülen alt üst oluş, kültür ve sanatta da etkisini gösterdi. Bugüne kadar dünyayı değiştirme devrimci amacına bağlı olarak ve bu amacın bir parçası olan yüksek nitelikli sanat eserleri verildi. Devrimci, toplumcu sanat, burjuvaziye karşı verilen genel devrimci mücadelenin, proletaryanın devrimci sınıf savaşımının hep etkin bir cephesi oldu. Zengin sanat, estetik, kültür birikimi halk ayaklanmasıyla bir patlamaya dönüştü, duygu patlaması, eleştiri patlaması, yaratıcılık patlaması... Bu devrimci bir patlamadır.

Entelektüel gelişme bakımından, halk ayaklanma öncesine göre daha faklıdır. Eylemler ve tartışmalar park forumlarındaki özgürce tartışmalar, görüş açıklama belirgin bir değişim sağladı.

Emekçilerin devrimci mücadelesinin geldiği düzeyi saptarken yalnız 31 Mayıs'ta başlayan, Haziran'da devam eden, varlığını ve etkisini bugün de devam ettiren halk ayaklanmasını göz önünde tutmuyoruz; ayaklanma bugüne kadarki en ileri girişim olsa da, sınırlı bir deneyimdir. Bu topraklarda on yıllardır süren zengin pratik mücadele deneyimleri ve birikimi var. Tümünün bugüne etkisini ele alıyoruz.

Burjuvaziyi senelerce yönetemez duruma getiren işçilerin, halk yığınlarının, uzun bir dönemi kapsayan devrimci savaşımıdır. Tepedekiler, gerçek anlamda

egemen değilse, geleceklerine güven duymuyorlarsa, işte bu durumu yaratan, yılların mücadelesinin getirdiği sonuçlardır. Diğer etkenlerin yanında, sömürücü sınıfa zayıf düşüren güncel toplumun çözülüp, dağılmasını hızlandıran kitlelerin devrimci enerjisidir. Mücadele tutarlılığıdır.

Ezilen ve sömürülen sınıfların temel istemleri ve gelişen arzuları, eski toplum çerçevesinde çözülemez. Çözüm devrimi dayatmıştır. Kitleler bunun için en büyük kavgayı göze almış durumdadır.

Burjuvazinin yığınların istemlerine verdiği yanıt, siyasi çelişkileri ve çatışmaları daha da şiddetlendirmiştir. Tekelci sermayenin, kapitalizmin baskısından kurtulma, ezilen sınıfların en acil sorunudur.

Kapitalizmin emekçiler üzerindeki baskısına proleter sınıf son verebilir. Bu proletaryanın tarihsel devrimci görevidir. İşçi sınıfı burjuvazinin ezdiği tüm kesimleri özgürleştirmeden, kendisini özgürleştiremeyecektir. Bu kent ve kır yoksullarının yani işçi sınıfı ve halk yığınlarının işçi sınıfı önderliğinde ortak hareketini gerektirir. Ortak hareketin oluşmasında elbette ki, pratik öncü rol oynaması gereken proletaryadır, sınıf bilinçli proletaryadır, sınıf bilinçli partidir.

Kapitalizm, aşılı bir üretim biçimidir, toplumsal sistemdir. Sosyalizmin, toplumsal bir sistem olarak ortaya çıkışı ve gelişmesi, burjuva sistemin aşıldığının en ikna edici, en tarihsel kanıtıdır. Dolayısıyla çözülüp dağılan eski toplumsal üretim tarzını ve üretim ilişkilerini devam ettirmek insanlığı ağır sosyal yıkımla karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu toplumsal sistem, yarattığı kötülüklerle insanlık için her gün daha büyük tehdit durumuna geliyor. İşçi sınıfı kendisini, insan toplumunu bu durumdan kurtarabilir. İnsancıl bir gelecek kurabilir.

Gerçek insancıl bir gelecek maddi koşullarla ilgilidir. Ve bu maddi temel oluşmuştur. Bizim gelecek için

Başyazı

söylediklerimiz maddi temellere dayanıyor, yoksa boş bir ütopyik duygusal düşünceden hareket etmiyoruz.

Bu temel işçi sınıfının, ezilen sınıfların egemen sınıfa karşı sınıf kavgasının yükseldiği zemindir.

Proletaryanın, tüm emekçilerin, tüm yoksulların genel temsilcisi durumuna gelmesi için marksist programa sahip olması yeterli değildir; pratikle de sermaye ve faşizme karşı mücadelenin başını çekmesi gerekiyor.

Ezilen ve sömürülen kitleleri, devlet iktidarına, tekelci sermayeye karşı, coşkun bir ortaklıkla birleştirdiğinde, o zaman toplumsal kurtuluşun yolu açılmış olacaktır.

Gerçekleşen devrimci halk ayaklanması ve bundan doğan ortam, işçi sınıfı için, devrimin ve halkın önderi ve genel temsilcisi olma, yığınları devrimci amaca yöneltmek açısından çok uygun bir durum yarattı. Fakat bu olanaklar değerlendirilemedi. Bu hem kendi zayıflıklarından, hatalarından, yetersizliklerinden, bir kelimeyle kendi durumundan kaynaklanan nedenlerle hem de sendikacıların taşıdıkları burjuva anlayıştan ötürü gerçekleşemedi.

Ama buradan eğitici dersler çıkarabiliriz, tüm ezilenleri ve dolayısıyla kendisini de özgürleştirmek için kendinden kaynaklı engelleri aşabilir ve yeni ayaklanma girişimlerine daha etkin olarak katılabilir.

Burjuvazi realist çıkarları için gerici olan ne varsa onunla uzlaşabilir. Burjuva devrimleri döneminde savaştığı soylularla uzlaşmıştır. İşçi sınıfının toplumsal devriminden duyduğu büyük korku, onu devrimi yarı yolda bırakmaya götürmüştür.

İşçi sınıfı ise, tutarlı devrimci bir sınıftır. Mücadeleyi sonuna dek götürür. Eski toplumun devrimci dönüşümü yoluyla, ezilen sınıfları, kendini kurtarabilir.

İşçi sınıfı devrime ve halka önderlik ederek, büyük devrimci amaca giden yolu açabilir.

C.DAĞLI

AHMET ATAKAN ÖLDÜ YAŞASIN DEVRİM!

Devrimin şehri Antakya'da bir fidanımız daha kırıldı. Ahmet Atakan, polis tarafından katledildi. Ahmet Atakan Antakya'da katledilen ikinci kahraman evladımız. İsmail Ali de Eskişehir'de katledilen bir başka Antakyalı kahraman evladımızdı.

Devletin polisi, bu devletin başbakanı, başımam Tayyip'in dediği gibi "destan" yazmaya devam ediyor. Başka çareleri de yok; devam edecekler çünkü "destan"larının bittiğini ilan ettikleri gün kendileri de bitmiş olacak.

Kan içerek, cinayetler işleyerek ayakta duruyorlar. Buna son verdikleri gün, daha doğrusu artık bunu yapamaz hale gelecekler gün yıkılmış olacaklar. Öldürmeleri, polisi cinayete teşvik etmeleri, cinayet işleyenlere "destan yazıyor" demeleri bundandır; başka türlü davranamazlar.

Cinayetleri katliam boyutlarına ulaştı. Suriye'de katil sürülerine kimyasal silahları verip ortalığa salan bunlardır; dünya âlem bu gerçeği biliyor. Başka türlü artık yapamazlar; kan dökerek ayakta duruyorlar, nefes alıp vermeleri dökcekleri kan miktarına bağlıdır artık.

Halkların önünde iki yol var. Ya bunlardan bir devrimle, halk iktidarıyla sonuçlanacak bir devrimle kurtulacağız ya da evlatlarımızı, en iyilerimizi bunlara kurban vermeye devam edeceğiz.

Haziran Ayaklanması, bunlardan kurtulmanın mümkün olduğunu gösterdi. Türkiye'de, Suriye'de ve dünyanın daha pek çok yerinde işledikleri cinayetler, bunlardan kurtulmanın zorunlu olduğunu gösterdi.

Ayaklanma ve devrim artık sadece mümkün değil ama aynı zamanda zorunludur da.. Ya bu tarihsel görevi yerine getirip hem kendimizi hem de gelecek kuşakları kurtaracağız ya da bu katiller sürüsü biz kan denizinde boğacaklar.

Sorun sadece şimdiki iktidar partisi değil. Sorun devletin kendisidir, polisidir, ordusudur, bürokrasisidir, tekelci sermaye sınıfıdır, bütün bunların arkasındaki emperyalizmdir.

Korkuyorlar. Suriye'de kardeşlerimizi, başlarını keserek katletmeleri, kadınları, çocukları, yaşlıları, önlerine gelen herkesi öldürmeleri; Türkiye'de palalı, sopalı, silahlı çeteleri halkın üzerine salmaları, tam bir cinayet şebekesi gibi çalışan polis için "destan yazıyor" demeleri bundandır.

Korkularını gerçeğe çevirebiliriz; çevirmeliyiz. Nasıl ki onlar ayakta kalmak için öldürmek zorunda iseler, bizler de hayatta kalmak için bunlardan kurtulmak zorundayız.

Ama biz halkız! Güçlü olan biziz, tarih ve yaşam bizden yana. Onlar ise çürüme, yıkılıp gitme sürecindedir. Korkuları, bu gerçeğin farkında olmalarındandır.

Öyleyse, Haziran'da yarım bırakılan iş şimdi tamamlanmalıdır. Bayrağımıza "Hükümet İstifa, İktidar Halklara" şiarını yazarak meydanlara, sokaklara koşmanın zamanıdır.

Sorumlulardan hesap sorulmasını istemekle yetinmeyiz. Yetinirsek en büyük hatayı yapmış oluruz. Çünkü bizi kandırmak, aldatmak, oyalamak ve zaman kazanmak için feda edecekleri birkaç kişiyi her zaman bulabilirler; bu konuda çok tecrübeli olduklarını biliyoruz.

Bizi daha fazla aldatmalarına, oyalamalarına, kandırmalarına izin vermeyelim. Tek çözüm, bunların tümünden kurtulmaktır. Emekçi sınıflar Haziran Ayaklanması sırasında "Hükümet İstifa" şiarıyla bu gerçeğin farkında ve bilincinde olduklarını gösterdiler.

Kahraman Antakya halkı bir evladını daha feda ederek devrimin yolunu açıyor. Acılarımız büyük ve bu büyük acılarımızı artık sadece bir devrim, büyük bir devrimci zafer dindirebilir. Yaramız derin ve bu yaramızı artık sadece bir halk iktidarının ilanı sarabilir.

Bunu başaracağız; başarmak zorundayız. □

AYAKLANMANIN POLİTİK HEDEFLERİ NET OLMALI

Yeni bir ayaklanmanın tüm belirtileri ortaya çıkmaya başladı. ODTÜ öğrencilerinin “Yol Yapımı” gerekçesiyle yapılacak çevre katliamına karşı başlattıkları eylemler, başta cılız ve sınırlı kalsa da, sonradan daha güçlü ve daha genel eylemlere dönüşme eğilimine girmişti.

Arkasından, yine Ankara’da bu sefer Cemevi/Cami bahanesiyle Alevileri yok sayan, küçümseyen, asimile etme amaçlı projeye karşı Tuzluca’yır/Mamak halkının başlattığı eylemler başladı.

Bu eylemlere devletin şiddetle karşılık vermesi fırtınanın, yeni bir ayaklanmanın ilk haberci esintilerini yarattı. Ayaklanma “geliyorum” diyor.

Devrimci kitle eylemlerinin özelliğidir: Ortalığın tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğü koşullarda her eylem yeni ve daha büyük eylemlerin kapısını aralar. ODTÜ ve Tuzluca’yır’da çakılan kıvılcım işte böyle Antakya’ya sıçradı. Korku ve panik halde zaten yeni bir ayaklanma beklentisi içinde olan hükümet, kendinden bekleneni yaptı ve eylemi bastırıyor derken eylemlerin tüm Türkiye’ye yayılmasına neden olacak adımı attı.

Ahmet Atakan, polis şiddeti sonucu yaşamını yitirince emekçi sınıflar ve gençlik her tarafta sokaklara dökülerek yanıt verdiler. Bu gün, devrimci kitle eylemlerinin yaygınlık kazandığı ikinci gün. Devrimci kitle eylemleri, nicelik olarak henüz Haziran Ayaklanmasının uzağında görünüyor. Ama yayılma eğilimi içinde olduğunu ortaya koydu ve hükümetin uykuları kaçmaya başladı bile.

Ne var ki, devrimci kitle eyleminin daha da büyümesinin, genel bir halk ayaklanmasına dönüşerek sonuç alıcı bir güce kavuşmasının önünde aşılması, giderilmesi gereken ciddi eksiklikler var.

Bu eksikliklerin başında politik hedef belirsizliği geliyor. Oysa eylemlerin belirlenmiş bir politik hedefe yönelmiş olması son derece önemlidir. Çünkü birincisi, kitleler ne için eylem yaptıklarını, ne için savaştıklarını ve uğruna savaştıkları hedefin büyük bedeller ödemeye değer olup olmadığını bilmek isterler. Eylem halindeki kitlelerin bu konuda bilinçlerinin son derece açık olması onların mücadele kapasitelerini çok daha ileri taşır.

İkincisi, eylem halindeki kitleleri kenardan, uzaktan izleyen, ne olacağını merak eden, ne için mücadele edildiğini tam olarak bilince çıkaramayan çok geniş bir halk kesimi var. Bu kesimi esasında burjuva iktidardan, burjuva hükümetten kurtulmak istemesine rağmen bu konuda güçlü bir irade göremediği için kenarda durmaktadır.

Bu geniş halk kesimlerini mücadeleye katmak için hem hedeflerde bir netlik olması hem de bu konuda güçlü iradenin, kararlılığın, başarıma gücü ve azminin olduğu ortaya konmalıdır. Yaşamlarında olumlu anlamda ciddi bir değişiklik olacağını bilmeleri ve buna inanmaları kenarda köşede bekleyen bu geniş kesimlerin mücadeleye katılmasını sağlayacaktır.

Üçüncü nokta ise, tüm güçlerin aynı nokta üzerinde yoğunlaştırılması meselesidir. Sonuç alabilmek için çok geniş alana, çok sayıda kente yayılmış eylemlerin hedefinin, amacının tekleştirilmesi bir zorunluluktur. Sloganlarla ifade edilecek bu amaç ve talepler net biçimde ifade edildiğinde hedef üzerinde büyük bir enerjinin yükleneceğinden kuşku olmamalı.

“Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganı, bir kararlılık ve mücadelede sürekliliği ifade etmesi anlamında çok önemlidir ama bu slogan bir politik hedef gösterecek, kitlelere ne için savaşıldığını anlatacak bir içerikte değil. “Her yer Taksim Her Yer Direniş” ya da sadece dayanışma ifade eden, örneğin “Diren Antakya Taksim Seninle” gibi sloganlar için de aynı durum geçerli.

Öte yandan salt “protesto” içerikli, polisi ya da devletin şahsiyetlerini, kurumlarını hedef alan sloganlar da sözünü ettiğimiz işlevi göremezler. Bunlar mücadele için gerekli olmakla birlikte politik hedefleri ortaya koyacak şiarların yerini tutamazlar, onların yaratacağı etkiyi yaratamazlar. Yaratamadıklarını gördük.

Aslında Haziran Ayaklanmasının ilk saatlerinde ve izleyen günlerde, geniş halk kitlelerini mücadeleye çekecek, özlem ve isteklerine yanıt verebilecek slogan yine emekçi sınıflardan ve gençlikten gelmişti. Bu slogan “Hükümet istifa, Tayyip İstifa” idi.

Eksik ve yanlış anlamaya müsait yanı olmakla birlikte –ayaklanmanın enerjisi bu eksik ve yanlışları fazlasıyla telafi edebilir-

bu slogan geniş halk kitlelerinin aynı hedef üzerine yoğunlaşmasını, ayaklanmanın tüm vektörlerinin aynı nokta üzerinde birleşmesini sağlayabilirdi ve halen de sağlayabilir.

Başta Taksim Dayanışması olmak üzere, sosyal reformist partiler ve çevreler CHP gibi gerici bir partiyle birlikte, kitlelerin dikkatini bu hedeften uzaklaştırmak için son derece bilinçli bir çaba içinde oldular. Emekçi sınıfların dikkatleri daha geri istemlere, politik hedef göstermeyen şiarlara çekildi. Zamanla “Hükümet İstifa” sloganı unutturuldu ve daha cılız kullanılır hale getirildi.

Oysa örneğin Alevileri, Kürt halkının önemli bir kesimini, emekçi sınıfları, gençliği bir araya getirecek ve tüm enerjileriyle mücadeleye katılmalarını sağlayacak hedef bu idi. Bu hedefe bir halk ayaklanmasıyla varılması Türkiye’de yepyeni bir sürecin yolunu açacak, birikmiş devrimci enerjinin düzenin tüm kalelerini yıkacak kadar güçlü akmasını sağlayabilecek.

İktidarın, hükümetin, CHP’nin, Taksim Dayanışması dâhil sosyal reformist parti ve çevrelerin korkuları işte bu idi. Bu yüzden, örneğin Taksim Dayanışması ısrarla bu talepten uzak durdu. Bir seçimle hükümetin gitmesi için can atacak olan CHP’nin bir halk ayaklanmasının gücüyle hükümetin yıkılmasından korkmasının nedeni de bu.

Geniş halk kitleleri, emekçi sınıflar, Kürt halkı, gençlik, kadınlar, ezilenler; kısacası toplumun ezici bir kesimi bu hükümetten, bu iktidardan; bunların hepsini şahsında somutlaştırmış başbakanı “sandık” yoluyla değil, ama devrimci yöntemlerle kurtulmak istiyorlar. Bunun başarılacağı inancı kitlelere hâkim olduğu gün milyonlarca insanın sokaklara döküleceğinden kuşku duyulmasın. Haziran Ayaklanması bize bu gösterdi.

Yaklaşmakta olan ayaklanmaya hazırlanmak ve o ayaklanmayı hazırlamak için emekçi sınıfların, gençliğin, Alevilerin, ezilenlerin Kürt halkının önüne şimdiden, “Hükümet İstifa” gibi net politik hedefler koyalım ve bu hedefi her yere, her kesime taşıyalım. Özgür bırakılmış düşünceyle tüm yaratıcılığımızı ortaya koyarak bu görevi başaralım.

Leninistlerin çabası bu konuda belirleyici olacak. □

PROLETARYA DEVRİM DERSİNDE KÜÇÜK BURJUVAZİ TOPLUMSAL UZLAŞMA

Marx, Engels ya da Lenin olsun, hiçbiri proletaryanın nihai hedefi olan sınıfların ortadan kaldırılmasını, güncel devrim mücadelesini ve bu devrimin hedeflerini nesnel koşullardan kopuk, keyfi olarak ele almazlar. Onlar devrimci görevleri belirleyip tezlerini ortaya koyduklarında sınıflar mücadelesinde güncel devrimle günlük olaylar, olgular arasındaki bağın nasıl ele alınması gerektiğini de gösterdiler, kendilerinden sonra gelecek olanlara da bir perspektif çizdiler.

Tek tek olgular ve olaylara dair tutumu, devrimci ya da reformist yapan proletaryanın tarihsel göreviyle arasında kurulan ilişki ve tarihsel toplumsal koşullarla bağlantısı içinde ele alınıp alınmamasıdır. Güncel devrim mücadelesinin sürdüğü günümüzde, günlük mücadelenin tek tek sorunlarına karşı tutumu devrimci yapan, tarihsel toplumsal koşullarla bağlantılı ele alınması ve proletaryanın devrim mücadelesindeki görevlerine bağlanması proletaryanın kurtuluşu bakışıyla değerlendirilmesidir.

Devrimin güncellik kazandığı, somut bir olgu olarak, gelişmeye devam ettiği, pratik mücadelenin konusu olduğu bir yerde her bir tekil olayın genel olanla, proletaryanın devrimci hedefleriyle bağının kurulması, çözümlerin burada aranması, her komünistin görevidir. Burada artık her bir tekil sorun devrimin sorunu haline gelmiştir, çözümü de ancak devrimde bulacaktır.

Bir komünist parti açısından dönemin ve mücadelenin koşullarının doğru çözümlenmesi, taktik hedeflerin buna göre belirlenmesi her zaman önemlidir. Ancak devrimin her geçen gün kendisini daha da belirgin olarak ortaya koyduğu güncel devrim mücadelesinin sürdüğü koşullarda bu, çok daha önemlidir. Toplumdaki sınıfların karşılıklı konumlanması ve buna bağlı olarak şekillenen sınıflar arası güç ilişkileri, bu mücadelede, proletaryanın devrimci sınıf partisinin etkisini ve rolünü belirler. Mücadelenin “direniş” ya da “saldırı” boyutunu alması, herhangi bir partinin keyfi kararlarına ve sloganlarına değil, tamamen sınıflar arasındaki bu güç ilişkilerine bağlıdır.

Bu genel belirlemeden sonra bugüne

Haziran ayaklanmasına ve bu ayaklanmanın devrimle bağına gelelim. Sıradan insanlar, emekçi yığınların, faşist devletin kolluk güçleriyle göğüs göğse çarpıştığı o müthiş günlerde devrimi somut olarak gördüler. Sıradan insanlar burada devrimi görürken, marksizmi kabaca öğrenmiş darkafalı küçük burjuva hareket ise burada “direniş” gördü, “isyan” gördü. Kimileri ayaklanma dese de “direniş” diyenlerle aynı şeyi söyledi. Bunun nedeni, küçük burjuva hareketin reformizmle sakatlanmış kendi algısıdır. Onlara göre burjuva toplumun, kapitalizmin temelleri o kadar sağlamdır ki, bu temeller Haziran günlerinde olduğu gibi, milyonların ayaklanmasıyla temellerinden sarsıldığına bile onun yıkılabileceğini düşünemezler. Onlar sadece “normal” duruma dönüşmesini, yaşamın olağan, bildik akışının devam etmesini isterler. Zaten yaşanan da devrimin güçlü bir atılımı, bir toplumsal patlama olarak ayaklanma değil, direniştir ya da amacı bile net olmayan bir isyandır, öfke patlamasıdır. Öfke boşalınca yaşam normale dönmelidir.

Küçük burjuva hareket, sorunlara “tüm toplumun çıkarları” perspektifiyle yaklaşıyor. Oysa sınıflı bir toplum olan kapitalist toplumda da tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi “tüm toplumun çıkarları” diye bir şey yoktur, olamaz. Günümüzde egemen olan ve sömüren sınıf olan burjuvazinin çıkarlarıyla, ezilen ve sömürülen emekçi sınıfların çıkarları karşıtlık içindedir, asla ortak olamaz. Tarihte kısa bir dönem için burjuva devrimler sırasında böyle görünmüş olsa da, tarih yerinde durmuyor, sürekli olarak değişim ve gelişme yaşanıyor. Kapitalizmin bugün ulaştığı aşamada sınıflar arası karşıtlık ve çatışma öylesine derindir ki, “tüm toplumun çıkarı” gerçekte değil, ama olsa olsa küçük burjuvazinin kafasında yer alıyordur.

Bütün reformist ve oportünist akımların ortak noktası olguları ele alışlarındaki sakat bakış açısıdır. Hiçbiri olguları, olayları proletaryanın sınıfsal bakışıyla ele almaz, proletaryanın sınıfsal çıkarları temelinde değerlendirmez. Yani hiçbiri, proletaryanın her türlü burjuva anlayıştan bağımsız kendi devrimci sınıf bakışıyla

ve perspektifine sahip değildir. Bu nedenle onlar “tüm toplumun çıkarları” adına hareket eder, “toplumsal uzlaşma” peşinde koşarlar. Genellikle vardıkları yer sınıf uzlaşmacılığı olur. Aslında bu bakış açısının özünde proletaryaya güvensizlik vardır, devrime inançsızlık vardır.

Bugünü doğru olarak çözümleyip kavrayamayanlar gelecek üzerine de doğru bir öngöründe bulunamazlar. Gerek bizde gerek dünyada, devrimi günümüzün somut bir olgusu olarak görüp ona göre politika belirleyemeyenler, sürecin ve olayların gerisinde kalır, peşinden sürüklenir.

Sosyalizm, dünya ölçeğinde olduğu gibi, bizde de kaçınılmaz bir zorunluluk, somut bir olgudur. Onu kaçınılmaz kılan maddi koşullardır. Tekelci kapitalizmin geldiği bugünkü koşullarda emeğin toplumsallaşmasının ulaştığı aşama, sosyalizmi ve devrimi günümüzün somut bir olgusu olarak öne çıkardı. Kendisine marksist Leninist diyen her parti ve çevrenin ilk yapması gereken bu gerçeği görmesi, kabul etmesidir.

Küçük burjuva sol hareketin söylemlerine bakılırsa, gelişmeleri, olayları, olguları, hayale kapılmaksızın gerçekçi bir bakış açısıyla ele alırlar. Onlara göre bu, her marksistin görevidir. Söylemde doğru gibi duruyor. Ama gerçek bir marksist Leninist için sorun bu kadarla sınırlı değildir. Gerçek bir Leninist parti için tek tek olgulardan ya da eğilimlerden daha önemli olan, içinden geçtiğimiz tarihsel sürecin nesnel olarak bütünsel bir çözümlenmesi, kavranması; tek tek olayların ve olguların bu bütünsel gerçeklikle bağı içinde ele alınmasıdır.

İşte Haziran Ayaklanması da bütünsel olanla, yani uzun yıllara dayanan devrim mücadelesiyle bağı içinde ele alındığında, devrimle bağı kurulduğunda doğru kavranacak, doğru değerlendirilecektir. Yoksa olayların giderek sönmesiyle heyecanını kaybedenler, bu ayaklanmadan da tıpkı 1995 Gazi Ayaklanması’nda olduğu gibi nasıl oy devşireceklerini düşünür, ayaklanmacıların önüne seçim sandığı koyarak, ayaklanmadan “toplumsal uzlaşma” çıkarır, proletaryaya ve proletaryanın tarihsel görevine değil, burjuvaziye hizmet eder.□

SURİYE MAYINLARI

Suriye bir yandan dünyanın egemen büyük güçlerinin, diğer yandan bölge ülkelerinin birbirlerine karşı gövde gösterisi yaptıkları mayın tarlası olmayı sürdürüyor. Yakın zamana dek kiralık katil sürüleri ve çeteci oluşumların omuzları üzerinden birbirlerine ateş edenler, anlaşılın o ki, bizzat o mayınlı tarlaya inmek zorunda kalıyorlar. Bu yazı kaleme alınırken, bütün dünya nefesini tutmuş ABD'nin Suriye'ye yapacağı saldırıyı bekliyordu. Yarattığı yıkımın dehşeti üzerinden egemen olmaktan başka bir şey elinden gelmeyen bir sınıf, bugününü kaybetmiş ve geleceği olmayan bir sınıftır.

Suriye'de patlayan kimyasal bombalar, kuşkusuz, dünya emekçilerinin tepkisine yol açan korkunç bir kıyımdı. Ama bu dehşet görüntülere eşlik eden emperyalist yalanlara kimse inanmadı. Kimyasal saldırıyı bahane edip Suriye'yi bombalamak üzere harekete geçen ABD ve İngiltere'de sokak gösterileri oldu ve bu saldırıya karşı çıkanların oranı daha önce hiç olmadığı kadar yüksekti. ABD'nin fino köpekliğini yapmak konusunda yılışık Tony Blair'e bile rahmet okutan David Cameron, istediği savaş tezkeresini İngiliz Parlamentosundan geçiremedi ve büyük şok yaşadı. Eşekten düşen karpuzla dönen bu sefille aynı kaderi paylaşmamak için, emperyalist başkentlerde hükümetler alelacele ağızlarından akan salyaları silip, işi ağırdan almaya başladılar. (Bizim 'Kandırılı' hariç) İşin dikkat çeken yönü, Suriye'ye saldırıyı haklı gösterebilmek için tek karar mekanizmasına sahip BM'nin ne dediğini kimsenin önemsememesiydi. Önemsiyor görünenler ise, bunu, kendi kararsızlıklarını gizlemek için dile getirdiler. Anlaşılın o ki, dünya, yalnızca emekçi halklar ve sermaye sahipleri arasındaki tarihsel yarılma ile değil, ama burjuva kamplar arasındaki derin yarılma ile de sarsılıyor. Suriye, bu yarılmanın mayın tarlası...

Çöküşün Aynası

Patlatılan kimyasal bombaların, Suriye'de devam eden iç savaş kadar, dünyanın güç dengeleriyle de yakından ilişkisi var. Dünyanın güç dengelerinin her değişimi, doğrudan Suriye iç savaşını da etkiliyor.

Bu dengelerin başat faktörü, dünyanın büyük halk ayaklanmalarıyla sarsılıyor olu-

şudur. Devrim ve ayaklanmalar, emperyalist-kapitalist sistemin altındaki halıyı şiddetle çekiyor ve onu, artık hiç bir bölge ve kıtada kendi planlarını uygulayamaz hale getiriyor. Sarsıntıyı en tepede yaşayan ABD'nin küresel hegemonya kaybı öylesine görülür hale geldi ki, daha dün kadar bu emperyalist dinozora işkembeden bağlı olduğu düşünülen ülkeler bile, su alan gemiyi terk eden fareler gibi davranıyorlar. Ekonomik gücüyle Çin, askeri ve diplomatik gücüyle Rusya, bu boşluğu dolduracak kapasiteye sahip olup olmadıklarını Suriye üzerinden test ediyorlar.

Eski adıyla Leningrad olan St.Petersburg'da toplanan G-20 zirvesine bu güç dengeleriyle girecekti. Fakat zirve tarihi yaklaştıkça, ABD ve Rusya arasında ipler iyice gerildi. Obama ve Putin, birbirlerine karşı basın önünde hakarete veren suçlamalar getirdiler. Ve bir anda herkes yeniden "Soğuk Savaş" yıllarını anımsamaya başladı. Bu gerilimde rahat olan taraf Rusya. Çünkü batan ABD gemisinden firar eden farelerin bir kısmı Rus gemisine binmenin telaşındalar.

Bu farelerin en tosunu Suudi Arabistan'ın krallık yönetimi, el altından Rusya'ya öyle bir teklifte bulunmuştu ki, kendi hegemonyasının sıçramalı çöküşünü tescilleyen bu manzara karşısında ABD'nin dehşete düştüğünden kimsenin kuşkusu olmamalı. Dünya basınından gizlenen, fakat kimi gazetelerin yan sütunlarında minicik bir haberle görülen bu gizli teklife göre Suudi krallığı, İran'ın ipini sıkı tutması karşılığında Rusya'ya, dünya enerji piyasaları üzerinde kontrol sağlayabileceği koşulları altın bir tepside sunmuştu.

Şimdi, Doğu Akdeniz'de ABD filosu ve Rusya donanması karşı karşıya. Elbette birbirlerine karşı ateş açacak kadar zıvanadan çıkmış değiller. Ama gerçekleşirse tüm dünyanın gözü önünde, resmen Rusya'nın koruması altındaki bir ülkeye, yine bizzat Rus donanmasının yanı başında saldırarak, ABD kendi gücünü test etmeye kalkışmış olacak. Bu katliam girişiminin, yalnızca Rusya'ya bir gözdağı olmadığını bilmekte yarar var. Aynı zamanda bu, ayaklanmış halklara da bir gözdağı...

Kaybetmenin Hırçınlığı

Onbeş yıl önce NATO 21. yüzyıl için

"Ayaklanmalar yüzyılı" tespiti yapmış, devrimci süreçleri bastırabilmek için kendi bünyesinde "acil müdahale orduları" kurmuştu. Emperyalist efendilerin hesaplayamadıkları şey, ayaklanmaların bu denli geniş çaplı, yaygın ve kendi ittifaklarını da yangın yerine çevirecek kadar güçlü oluşlarıdır.

Efendiler bu dersi çok çabuk kavradılar ve ayaklanmaları, bulabiliyorlarsa kendi işbirlikçileri, bulamıyorlarsa en uysal muhalefet üzerinden yozlaştırma politikasına geçiş yaptılar. İlk anda işe yarar görünen bu politik çevirme adımları, çok daha geniş koalisyonlu yeni ayaklanmalara zemin hazırladı. Devrimci ayaklanmalar karşısında, yalnızca politik çevirmeyle sonuç alınmadığı açığa çıkınca, o eski usul savaş-dehşet numaralarına geri dönülüyor. Suriye, emperyalist güçlerin BM kararı olmadan müdahaleler yapmaya muktedir olduklarını gösterebilmeleri için seçilmiş bir kurban.

Ama şimdiden herkes, bu saldırının emperyalist dünya aleyhine sonuçlanacağını görüyor. Suriye'ye saldırı gerçekleşsin ya da gerçekleşmesin, her durumda daha şimdiden kaybeden onlar. ABD'nin fırlatacağı tek bir füzenin bile, Suriye'de kimin patlattığı belli olmayan yüzlerce kimyasal bombadan daha fazla tepki doğurduğunu gördüğünde, Obama, selefi, düşük zekâlı Bush'un rahatlığını kıskanacak.

Olacakları şimdiden gören ve kendi halkının gazabından korkan İngiltere geri çekildi. Obama da kongre onayına ihtiyaç duyduğunu açıklamak zorunda kaldı. Emperyalist merkezler kaygılarıyla boğuşurken, tüm dünya "Tek bir gün yetmez, Kosova'da olduğu gibi haftalarca bomba yağdırılmalı" diyen bir başbakanın ölüm kusan sözlerine dehşetle tanıklık etti. Tek başına bu söz bile, tüm Arap dünyasında RTE'yi "Persona Non Grata" (İstenmeyen Kişi) ilan etmeye yeter.

Büyük güçlerin bilek güreşine ve kendi zaafalarını test etme yerine dönüşen Suriye, özellikle bir hükümetin, AKP hükümetinin prestijini bütün dünyada sıfırlamakla kalmadı, ortak bir nefret odağına dönüştürdü. Böyle bir hükümete yönelen her ayaklanmanın, tüm dünyada ama özellikle dünya halkları içinde büyük destek bulacağını bundan daha sağlam garantisi oluşturulamazdı. Ne diyelim? İçinden çıkanı kulağının duymadığı ağızına sağlık "büyük usta"! □

AYAKLANMANIN GÖSTERDİKLERİ VE DEVRİMCİ GÖREVLER

31 Mayıs'ta başlayıp Haziran boyunca süren ayaklanma, dünyanın diğer ülkelerine de ilham verdi. Brezilya'dan İspanya'ya, Mısır'a dek sokağa çıkan, eyleme geçen kitleler tarafından selamlandı. Ayaklanma çeşitli boyutlarıyla değerlendirildi. Bu yazımızda da incelemeye devam ediyoruz.

79 kentte birden gerçekleşen, on milyonlarca kitlenin katıldığı Haziran ayaklanması, Tunus, Mısır, Brezilya olsun ya da bu dönemdeki diğer ayaklanmalarda olsun, hepsinde görülen ortak bir özellik var. Bu ayaklanmalara sendikali-sendikasız işçiler, işsizler, komünistler, sosyalistler, anarşistler, öğrenciler, memurlar, mühendisler, doktorlar, sağlıkçılar, çevreciler, yeşiller, LGBT bireyler ve yaygın olarak kadınlar katıldılar. Pek çok sınıfsal katmandan ve çevreden insanlar katıldı yani.

Bütün emekçi sınıflardan ve kesimlerden insanların katılımıyla gerçekleşen bu ayaklanmalar, bu yanı sıra cephesel karakterli ayaklanmalar oldu. Bu, planlı-programlı kurulmuş bir cephe değil, ama eylem içinde, ayaklanmanın yarattığı kendiliğinden bir cephe. Bu, Seattle'dan, Occupy Wall-Street eylemlerine kadar, yeni evrede gerçekleşen bütün isyan ve ayaklanmalarda öne çıkan ortak yan oldu. Buna bir süre daha tanık olacağız. Bunun nedeni, bütün bu ayaklanmaların ortaklaştığı hedeflerdir. Bu hedeflerden biri anti-kapitalizm, diğeri de anti-faşizm.

Bütün bu ayaklanmalar, dünyanın devrim yoluyla değişimini işaret ediyor, yeniden öne çıkarıyor. Bu gözönüne alındığında, komünist hareketin, işçi sınıfı hareketinin sürecin dışında kalması olasılığı da yoktur. Hatta belirtmek gerekiyor, bu süreç komünist partileri de etkileyip öne çıkaracaktır. Çünkü çağımız kapitalizmden komünizme geçiş çağı ve bu çağda dünyanın devrim yoluyla dönüşümünü gerçekleştirebilecek tek sınıf işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının ve onun örgütlü gücü devrimci sınıf partisinin dünyayı devrim yoluyla değiştirme bilincinin yeniden öne çıkması, bu sürecin doğasında var.

Haziran ayaklanması, daha önceki her büyük eylem gibi kendini aşan sonuçlar yaratacaktır. Bugüne kadar böylesine büyük ve yaygın bir kitle eylemi, milyonların ayak-

lanması yaşanmadı. Bu yanı sıra olması bile, yaratacağı etki bakımından kendini aşan eylemler yaratacaktır. Zaten bizde olsun dünyada olsun her büyük eylem, bir süre sonra daha büyüğünü ve daha şiddetlisini yarattı. Bu eylem, bu ayaklanma, kitlelerde büyük bir kendine güven yarattı, devrime olan inancı pekiştirdi.

Şimdi yoğun bir tartışma yaşanıyor. Büyük bir eylem yaşandı. Şimdi bilinç sorunu, örgütlenme sorunu gündemde. Her an, herhangi bir nedenle yeniden alevlenmesi mümkün. Ama bunu bir yana koyarsak, devam eden tartışmalardan, her sınıfın kendi sınıfsal konumuna, istemlerine ve ulaşmak istediği hedeflere dair bir ayrışma bir saflaşma yaşanmasını beklemek gerekir. Bu tartışmaların sonuç vermesi için bir süre daha devam edeceği de görülmesi gereken bir durumdur.

Bu ayaklanmayı hazırlayan nesnel sürecin kendisidir. Emperyalizmin yeni evresi, sermaye birikimini alabildiğine yoğunlaştırıp merkezileştirdiği gibi açlık, yoksulluk ve sefaleti de çok daha geniş olarak toplumsal tabana yaydı. Bağımlı ülkelerde uygulanan tam ilhak politikaları süreci daha da keskinleştirdi. Alt orta sınıflardan hiç kimse yarından emin değil, herkesin konumu güvensiz. Bu da ayaklanmanın her an yeniden alevlenmesinin koşullarının varlığını gösteriyor. Burada belirtmek gerekiyor, bu sürecin dışında kalan, sürece ayak uyduramayan hiçbir devrimci, ilerici politik örgüt ve hareket, kendi konumunu koruyamaz. Tarih sıçramalı olarak devrimci dönüşümlerle ilerliyor. Buna ayak uyduramayan bunun dışında kalır.

Dünya ölçeğinde proletaryayla burjuvazi arasında süren sınıflar mücadelesinin tarihi, her bakımdan devrimci bir sınıf olan proletaryayı öne çıkarıyor. Bu mücadelede proletarya, kapitalizmi yıkıp yeni bir toplumu kurabilecek tek sınıf olduğunu hem teorik hem de pratik olarak gösterdi. Bu büyük eyleminde proletaryaya öncülük edecek tek partinin de proletaryanın devrimci sınıf partisi olduğu görüldü.

Bu topraklarda yaşanan yüz yıllık sınıf mücadelesinin tarihine bakıldığında, bu bü-

yük ayaklanmayı hazırlayanın nesnel koşulların yanı sıra örgütlü devrimci mücadelenin kendisi olduğu da görülecektir. Bu hareketin bugün geldiği noktadan daha ileriye gitmesinin güvencesi de işçi sınıfı hareketidir, komünist harekettir. Yaşanan bu büyük ayaklanma, Leninist Parti'nin teorik tezlerini doğruladığı, komünist öngörüsünü gösterdiği gibi, Leninistlerden daha çok öne çıkmaları için gereken koşulları da hazırladı; onları öne doğru itekleyip teşvik etti.

Sosyal reformistlere ve ortalama sol gelince, kimileri ayaklanma dese de devrimle bağına kuramadı, direniş diyenlerden farklı bir şey söylemedi. Kimileri bu ayaklanmadan sonra devrimci durum tespiti yaptı. Ama hiçbiri bu tarihsel olayı, bu ayaklanmayı bütünlüklü olarak ele almadı. Her büyük olayda olduğu gibi yine eklektik olarak ele aldı. Oysa yapılması gereken ayaklanmayı sınıflar mücadelesindeki yeriyse, devrim mücadelesiyle, uzun iç savaşla bağı içinde ele almaktır. Önümüzdeki dönemde bu ayaklanmanın sonuçları daha açık olarak görülecektir, sınıflar savaşının daha şiddetli çarpışmalarını hep birlikte yaşayacağız. Onlar yine olayların peşinden sürüklenmeye devam edecekler.

Ne bugün işbaşında bulunan hükümet ne de tekelci sermayenin kendisi böyle bir ayaklanmadan sonra eski konumunu sürdüremez. Daha sert, daha saldırgan bir tutum almalarını beklemek gerek. Ancak, korku duvarının aşıldığı, burjuva şiddetin sonuç vermediği bir döneme girdik. Bu dönemde artarak kullanılacak şiddetli saldırılar da sermayenin istediği sonucu vermeyecek, olsa olsa daha büyük bir karşı şiddet doğuracaktır.

Leninistlerin burada yapması gereken, bu süreçte belirgin olarak görülen başeğmez tutumu, devrimci kararlılığı, cüretkar atımları bilince çıkarmak, daha da ileriye taşımaktır. Gerek ideolojik, politik donanımıyla, gerek pratik deneyim ve birikimiyle kitleleri devrime götürecektir, zafere götürecektir yegane güç proletaryanın devrimci sınıf partisidir, Leninist partidir.

Devrim biziz, biz devrimiz. □

GEZİ'DEN ODTÜ'YE

İktidarın “Eylül sendromu”, bizzat onun baskıcı adımlarıyla bir gerçekliğe dönüşmeye başladı. ODTÜ ve Yüzüncü Yıl mahallesinden geçecek yol inşaatı ve Tuzluçayır'da temelleri atılmaya çalışılan Cami-Cemevi projesi, bu yoğun baskı ortamında fitili ateşlemeye yetti.

“ODTÜ Cumhuriyeti” İleri Atıldı!

İlk ileri atılan ODTÜ' oldu. Ayaklanma sonrasında başlayan forumların 100.Yıl ayağı olan İzcı Parkı Forumu da önceleri diğer forumlar gibi başlamıştı. Ancak İzcı Parkı'nda insanlar her akşam toplanmaya devam ederken, her akşam arkalarındaki viyadük inşaatı son sürat yükselmeye devam ediyordu. Yaklaşık iki ayın sonunda viyadük ayaklarından iki tanesi bittiğinde, o zamana kadar takip edilen hukuksal işlemlerin artık çok da işe yaramadığını gören 100.Yıl ve Çiğdem halkı evlerinin önünden geçirilmeye çalışılan 8 şeritli bu otoyola engel olmak için Ağustos ayının sonlarına doğru şantiye alanıyla ODTÜ'nün 100.yıl çıkışındaki A4 kapısının arasına çadırlarını kurdular ve orasını yeni direniş alanı ilan ettiler. Ancak daha çadırların kurulmasının üstünden iki saat geçmemişken 6 otobüs çevik kuvvet aracı ve bir TOMA ile polis geldi. “Çadırları kaldırmak bizim tek derdimizdir” diyen polisler halkı “çadırları kaldıracamız ama buradan gitmiyoruz” cevabını verdiler.

Niyetlerinin sadece çadır olmadığını göstermeleri çok uzun sürmedi. 100. Yıl, Çiğdem halkı ve ODTÜ öğrencileri 13 gün boyunca yolun geçeceği alanda sabahladılar. Geceli gündüzlü orada kalan halka daha fazla katlanamayan Ankara Büyükşehir Belediyesi ve onun sadık kulları çevik kuvvet ekipleri 6 Eylül sabaha karşı direniş alanını bastılar ve 14 arkadaşımızı gözaltına aldılar. O gün boyunca yakıp yıktıkları ve ardından çok büyük güvenlik önlemleri aldıkları alanın önünde halk bekleyişini sürdürdü. Ağaçları sökmeye çalışan iş makineleri her çalıştığında polisler halk arasında arbedeler yaşanırken, polis ara sıra gaz sıkılmaktan kendi-

ni alamadı. Akşama doğru gözaltına alınanların da serbest bırakılmasıyla ve gün boyunca mahalledeki Migros önüne yapılan çağrılarla iş makinelerinin ve TOMA'ların olduğu yere Ankara'nın her yerinden insanlar gelmeye başlamışlardı. Sökülen ağaçların yerine getirilen bitki halk tarafından sembolik olarak dikilmek istenince, polis şantiye alanını korumak adına halka biber gazlarıyla saldırdı. ODTÜ'nün A4 çıkışına barikat

kuran halk gece boyunca aralıksız çatıştı. Bütün gece bir yandan çatışmalar sürerken, diğer yandan da kepeçler çalışmaya devam etti.

Ertesi gün, 7 Eylül Cumartesi saat 17.00'de tekrar toplanan insanlar “Kahrolsun Bağzi Yollar” ve “Gökçek Elini Mahallemden, ODTÜ'den Çek” pankartlarıyla yürüyüşe başladılar. Yürüyüş “Otoyol Yapma Boşuna Yıkacağız Başına”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Hepimiz Ali'yiz Öldürmekle Bitmeyiz”, “Katil Polis Mahallemden Defol” sloganlarıyla devam ederken, mahalle halkının katılımıyla kalabalık çoğaldı ve yaklaşık iki bin kişiyle şantiye alanına gelindi. O kadar insan karşısında ne yapacağını şaşırان çevik kuvvet ekipleri, uzun bir süre barikat kurmaya başlayan gençleri seyretti ve sonra dağılmaları için uyarı yaptı. Bir 15 dakikalık bekleyişin ardından polis olanca gücüyle kitleye saldırmaya başladı. Birkaç saat devam eden çatışmalar daha sonrasında A4 kapısında devam etti.

Henüz ODTÜ'de çatışmalar sürerken aynı gece Tuzluçayır Mahallesi'nde bir Gülen-Doğan asimilasyon projesi olan Cami-Cemevi inşaatını engellemek isteyen Tuzluçayır halkına polis saldırıya başladı ve ertesi gün de gece geç saatlere kadar süren çatışmalarda birçok insan plastik mermilerle ve gaz bombalarıyla yaralandı. 100. Yıl halkından yeteri kadar öfkelerini çıkaramamış olan polis, saldırısına sert bir şekilde devam etti. Aynı akşam sokaklara dökülen Dikmen halkı da saatler boyunca polislerle çatıştı.

Gökçek Yolun Yol Değil

Başlangıcı ODTÜ yaptı dedik, ama aslında bütün bunlar ne sadece ODTÜ'lü hocalar tarafından 20 sene öncesinden çizilen ODTÜ'den geçecek yol projesi meselesi, ne de basit bir “yolsuzluk”. Medyada sürekli yaratılmaya çalışılan ODTÜ'lü marjinaler değillerdi bu kadar gürültüyü koparan.

“ODTÜ, 100.yıl ve Çiğdem'den geçecek otoyolu istemiyoruz. Çünkü bu yol ODTÜ arazisinde en az 3 bin ağacın katliamı demek. Bu yol mahallemizi orta yerinden ayıran bir duvar demek. Bu yol Melih Gökçek'in ODTÜ ormanlarına girişinin ilk basamağı demek. Bu yolun yapılması peşinden kentsel dönüşüm baskısının gelmesi ve mahallemizden sürülmemiz demek. Bu yol balkonumuzda günde 40 bin aracın geçmesi demek.” diyor 100.Yıl İnsiyatifi.

İ.Melih Gökçek'in çılgınlıklarına katlanan halk için bu yolsuzluk bardağı taşıran son damla oldu. Bunun anlamı şudur: bu

kadar gürültüyü koparan, “türbanlı öğrencileri okuldan atmaya çalışan, yurtlarında öğrencileri fuhuşa zorlayan ya da çocuk düşürten” ODTÜ öğrencileri değildir. O yol başta olmak üzere, yaşam alanlarına dokunulmasına hatta ötesinde yaşam alanlarından kovulmalarına çıkan her “YOL” a karşı mücadele eden 100.Yıl ve Çiğdem Mahallesi sakinleridir, esnafıdır, çalışanıdır, emekçisidir, öğrencisidir. Aylardır mücadele eden çoğu tatilde olan öğrenciler değil, aksine orada yıllardır yaşayan ve yaşamaya devam edecek olan mahalle halkıdır.

Bu Daha Okulların Açılmamış Hali

Haziran ayaklanması tüm illere Taksim’den, Gezi Parkı’ndan yayılmıştı ama ayaklanmanın öğrencilerin final dönemine denk gelmesi, öğrenciler için talihsizlikti. Bütün yaz boyunca Eylül’ün gelmesi boşuna beklenmedi. Asıl bu nedenle, hükümetin Eylül korkusunu haksız çıkarmamak belki de en çok ODTÜ’nün hakkıydı. Evet, öğrencilerden, ODTÜ’lülerden, ODTÜ’den korkuyorlar.

Korkmakta da hakları var. Çünkü bu sorun her ne kadar sadece ODTÜ’nün sorunu olmasa da ülke genelinde ODTÜ isminin duyulması bile insanları sokağa dökmeye yetiyor. “Biz her şeyin en iyisini biliriz” diyenler en çok da bunu bilirler. Bilenleri yanıltmak adetimiz değildir. Yeni Haziranlar için, ODTÜ’den 100. Yıl’a, Tuzluca’yı’ndan Dikmen’e tüm Ankara Halkı isyanı büyültmeye, Haziran ruhuyla herkesi sokaklara çağırıyor.

Ankara Devrimci Öğrenci Birliği

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜMÜZ SAMİ TUNCA TUTUKLANDI

17 Eylül günü sabaha karşı baskınla gözaltına alınan yazı işleri müdürümüz Sami TUNCA tutuklanarak Metris Cezaevi’ne götürüldü.

Haziran ayaklanması da dahil pek çok eylemde Sarıgazi halkıyla yan yana omuz omuza duran bir devrimci olan Sami TUNCA, ertesi gün çıkarıldığı mahkemede “örgüt üyesi olmak, eyleme katılmak, molotof ve taş atmak, yurtdışına kaçma şüphesi” gerekçeleriyle tutuklanarak Metris Cezaevi’ne gönderildi.

Herhangi bir suç delili olmadan varsayımlara dayalı tutuklamalar, son dönemlerde sistemin halka karşı başvurduğu en önemli cezalandırma araçlarından biri haline geldi. Son bir yılda yüzlerce insan varsayımlarla tutsak edildi. Devlet Sami TUNCA’yı tutuklayarak iki yönlü bir saldırı gerçekleştirmiş oldu. Bir taraftan Sarıgazi halkını onlarla her alanda omuz omuza duran bir devrimciden uzaklaştırırken, yayınevimizi ve dergimizi de yazı işleri müdürsüz bırakarak yayımlanmasını güçleştirmiştir.

Sami TUNCA’nın savcılıkta olduğu saatlerde Yeni Evrede Mücadele Birliği dergisi olarak İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın açıklaması yaptık. Dergi olarak yaptığımız açıklamada “*Son aylarda gün geçmiyor ki birinin kapısı sabaha karşı çalınmasın, evi basılıp didik didik edilmesin, yaka paça alınıp götürülmesin... Özellikle Gezi Ayaklanması başladığından bu yana yüzlerce genç, ülkenin dört bir yanında sabaha karşı alınıp götürüldü, gözaltına alındı, onlarca da tutuklandı.*

Adana muhabirimiz Ulaş YILDIZ, Haziran’ın ilk günlerinden bu yana, dün üçüncü defa evi basılarak gözaltına alındı. Adana’da Gezi Eylemlerinde de yerini alan muhabirimiz Ulaş YILDIZ, akşam üzeri mahkemeye çıkarılarak serbest bırakıldı.

Dergimiz Yazı İşleri Müdürü Sami TUNCA, aynı saatlerde bulunduğu ev basılarak gözaltına alındı. Vatan Caddesi’nde bulunan Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi’ne götürülen Sami TUNCA için Gazi Mahallesi’nde yapılan eylemler gerekçe gösterildi. Sami TUNCA ile aynı saatlerde Gazi Mahallesi’nde bulunan dört kişi de ‘bir araca ateş açan kişinin yanında olmak’ ile suçlandılar” dedik. Bu süreçte basına yönelik baskıları, cezaları ve basın emekçilerine uygulanan baskı ve şiddete de değinerek “Aylardır ülkenin dört bir yanında yaşanan olayları yazan, gösteren, anlatan isimler art arda kovuldu, tutuklandı ya da saldırıya uğradı. Son bir hafta içinde yaşanan eylemlerde haber yapan, polisin ve devletin yüzünü açığa serdiği için saldırıya uğrayan gazetecilerin sayısı bile yaşananları gösteriyor. Ve çok sayıda gazete, tv ard arda cezalar aldı, kapanma tehlikeleriyle karşı karşıya kaldı” dedik.

Açıklama, “Yazı İşleri Müdürümüz Sami TUNCA da, Sarıgazi Mahallesi’nde yaşanan eylemler sırasında halkın yanında yerini aldı. Binlerce Sarıgazili ile her zaman iç içe olan Sami TUNCA da somut herhangi bir suç unsuru gösterilmeden ‘eylemler’ gerekçe gösterilerek gözaltına aldı. Sosyalist bir yayının yazı işleri müdürünü gözaltına alıp tutuklama ile karşı karşıya bırakan devlet, bu şekilde hem o yayını devre dışı bırakıp, hem de Sarıgazi gibi bir emekçi semtinde sevilen, daima işçi ve emekçilerin arasında olan bir devrimciyi devre dışı bırakmak istemiştir.

Burjuva sistem ne yaparsa yapsın, yeniden yükselen ayaklanma dalgasını bastıramayacak; devrimi engelleyemeyecek. SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!, SAMİ TUNCA DERHAL SERBEST BIRAKILSIN!” denilerek sona erdi. □

SARIGAZI HALKI SAMİ TUNCA'NIN YANINDA

Yeni Dönem Yayıncılık şirket sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Sami Tunca'nın savcılık tarafından tutuklanması Sarıgazi'de protesto edildi; Demokrasi Caddesinde yürüyüş yapıldı.

18 Eylül günü akşam saatlerinde Sarıgazi, Demokrasi Caddesi'nde toplanan Mücadele Birliği okurlarına Kaldıraç, Kızılbayrak, DHF ve bir çok kurum eyleme destek verdi. Eylem Demokrasi Caddesi üzerinde bulunan Vural Market önünden yürüyüşe başladı. Kaymakamlık önünde hazır bekleyen TOMA ve çok sayıda çevik kuvvet ekibi kitle tarafından "Katil Polis Sarıgaziden Defol" sloganıyla protesto edildi.

Yürüyüşte "Gözettiler Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Sami Tunca Yalnız Değildir" yazılı pankart açıldı ve sık sık "Sami Tunca Yalnız Değildir", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Hakların Mücadele Birliği", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Katil Polis Sarıgazi'den Defol" sloganları atıldı.

Sarıgazi Meydanı'na gelince basın açıklaması okundu. açıklamada Haziran ayaklanması da dahil pek çok eylemde Sarıgazi halkıyla yan yana omuz omuz duran bir devrimci olan Sami TUNCA'nın, bugün çıkarıldığı

Açıklamada "Bütün Sarıgazi halkının sesiz kalmamaya; Sami Tunca'ya ve tüm devrimci tutsaklara sahip çıkmaya çağırıyoruz. Çünkü devrimci tutsaklar özgürleşmeden işçi sınıfı ve emekçi halklarda özgürleşemez" denildi. Eylem sloganlarla sona erdi. □

BAŞBAKANLIK YAKININDAN GEÇMEK SUÇ

Merhaba dostlar;

Ben Yusufcan Yıldırım, belki hatırlarsınız; Gezi Parkı Eylemleri'nden sonra 18 Haziran'da Ankara'da tutuklanmış, daha sonra serbest bırakılmıştım. Bugün yaşadığım bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bugün, yani 17 Eylül günü, okulum, SBF'ye gitmek için evden çıktım. Evden okula giderken yolum mecburen Güvenpark'tan geçiyor. Güvenpark'ta, Başbakanlık vb. kurumlara yakın olduğu için, son dönemde artan eylemlerden sonra da sürekli GBT kontrolü yapılır. Bugün beni de çevirdiler, herhangi bir aranamam vb. olmamasına rağmen beni Güvenpark'ta kurdukları "mini karakol"a götürdüler. Çantamı aramak istediler, arama kararları olup olmadığını sordum, arama kararını gösterdiler. O zaman gördüm ki, Ankara 7. Sulh Ceza Mahkemesi'nin verdiği karar dolayısıyla, polislerin Kızılay'da "şüpheli" gördüğü herkesin arabasını, çantasını vb. arama yetkisi varmış. Kimi canı isterse hepsini arayabilir yani.

Çantamı aradılar, "şüpheli" bir şey olmadığına dair tutanak da tuttular; ama beni gene de bırakmadılar. "Gözettiler tutuklamalar mıyım?" diye soruyorum, "Hayır, değilsin." diyorlar; "o zaman gideceğim" dediğimde de bırakmadılar ve Ankara Terörle Mücadele Şubesi'nden amirlerin benimle "sohbet etmek" için Emniyet Genel Müdürlüğü'nden yola çıktığını söyleyerek, bırakmadılar.

Amirler geldi, onlara tekrar sordum "Gözettiler tutuklamalar mıyım?" diyerek, "Hayır, sohbet etmek istiyoruz." cevabını aldım. Bu sefer de "Eğer elinizde beni tutmak için bir karar yoksa, ben sizin sohbetinizi sevmiyorum, sizinle konuşacağım bir şey yok" dedim, gene bırakmadılar. Tekrar çantamı aradılar, Güvenpark'ta ne yaptığımı sordular, "Okula gidiyorum" deyince amirlerine telefon edip, okula gittiğimi anlattılar. Yani sizin anlayacağınız, ben okula gideceğim diye Ankara Emniyeti ayağa kalktı.

Tabi bir de, Güvenpark Başbakanlık'a yakın olduğu için, Başbakanlık'ın korumaları da geldi; fotoğrafımı çekmek istediler, izin vermedim. Ama kimliğimin fotokopisini çekmelerine engel olamadım. Buradan herkes bilsin ki, yarın öbür gün bir olayda benim kimliğimi bulurlarsa, onu oraya polis yerleştirmiştir.

Beni bırakmadan önce imza atmam için tutanağı gösterdiler ve orada gördüm ki, Ankara Terörle Mücadele Şubesi yememiş, içmemiş 1 değil, 2 değil, 3 değil tam 11 kere (yazıyla on bir yanlışlık yok) benim "Terör örgütü üyesi olduğuma" dair kayıt tutmuş. Herhangi bir mahkeme kararına falan ihtiyaç duymadan, beni 11 kere "örgüt üyesi" ilan edip, fişlemişler.

Bir kez daha gördüm ki, polisler gençlerden, üniversite öğrencilerinden çok korkuyor; beni de korkutmaya çalışıyorlar. Sadece Başbakanlık'ın yakınından geçtiğim için beni 1,5 saate yakın alıkoydular. Ama yılmak yok. Ethem için, Ahmet için, Ali İsmail için, Mehmet için, Abdullah için, Medeni için yılmak yok.

Bugün yaşadıklarımı sizler aracılığıyla duyurmak istedim. Teşekkür ederim. □

SAVAŞ TEHLİKESİNİ

Eylül ayının ilk iki haftasında dünya nefesini tutmuş Ortadoğu'da başlayacak sonu gelmez bir savaşın başlama vuruşunun yapıp yapılmayacağını bekliyordu. ABD, kendinin hala dünyanın efendisi ve jandarması olarak kabul edilmesini isteyen bu dışleri sökülmiş yaşlı emperyalist Suriye'yi vuracağını açıklamış; savaş gemilerini, askerlerini, savaş araçlarını bölgeye göndermişti.

Herkes saldırının gerçekleşmesine kesin gözüyle bakıyordu. Açıklamalara göre iş artık sadece "zamanlama"ya kalmıştı. Gerçi Ortadoğu'yu savaş cehennemine sürükleyecek bu adımın atılması konusunda emperyalist cepheye ortaya çıkan korku ve tereddütler dünyanın gözü önünde idi.

İngiltere hükümeti girdiği "savaş taahhütleri"nden kurtulmak için İngiliz Parlamentosunun ipine sarılmıştı. Parlamento, İngiliz hükümetinin kucağındaki ateş topunu, "savaşa hayır" diyerek aldı ve Suriye'yi değil ama hükümetini kurtarmıştı.

ABD adına, bu ihtiyar ve çaptan düşmüş emperyalistin başkanı Obama, attığı savaş naralarının gereğini yapamayacak durumda olduğunu iyi biliyordu ve aslında sağında solunda onu düşüğü durumdan kurtaracak birileri var mı diye bakıyordu. O da İngiliz hükümeti gibi topu Kongre'ye attı ve beklemeye başladı. Ama o İngilizler gibi açıktan çark edemezdi. Onun için bir yandan, kendisini bataklığa daha da çeken savaş çılgınlıklarına devam ederken öte yandan saldırının "sınırlı, kısa süreli" bir bombalama biçiminde olacağını ve ABD askerinin botlarının Suriye toprağına değmeyeceğini tekrarlayıp duruyordu.

Savaşa Arkadan İtilmek

Suriye iç savaşının ilk aylarından itibaren ABD, sanılanın aksine, bir savaşa, bir askeri işgale yanaşmak istemediğini çeşitli biçimlerde ortaya koymaya başlamıştı. Barışçıl karakterinden dolayı değil; yeni bir savaşa, hele de Ortadoğu'da sonu belirsiz bir savaşa girişmek için ne gücü ne de cesareti

olmadığından.

Ama birileri onu, bazen NATO aracılığıyla, bazen de doğrudan savaşa sürüklemek istiyordu. Bu birilerinin başında Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan geliyor. Bu üçlüye İsrail ve Fransa'yı da ekleyebiliriz. ABD ise, savaşlardan yorulmuş ordusu, kriz içindeki ekonomisi, savaştan bıkmış ve yeni bir savaşa asla ikna olmayan halkıyla doğrudan bir savaşa girmek yerine bölgedeki işbirlikçilerini, katil sürülerini sahneye sürerek sonuç almak istiyordu.

CIA, Ürdün'de binlerce dinci faşist katili eğitiyor, Türkiye üzerinden tonlarca silahlı katil sürülerine ulaştırıyor, eğitilmiş adamlarını savaş alanına göndererek operasyonları bazen bizzat yönetiyordu ama tüm bunlar sonuç almaya; dolayısıyla başta Türkiye olmak üzere bölgedeki savaş mihraklarını "tatmin" etmeye yetmiyordu. Saydığımız ülkeler ve diğerleri ABD doğrudan savaşa girmeden sonuç alamayacaklarını çoktan anlamışlardı.

Yapmaları gerekeni kavramakta gecikmediler: Bir provokasyonla ABD'yi savaşa girmeye "mecbur" bırakmak. İsrail'i bir tarafa bırakırsak, ABD ve NATO'yu savaşa sürüklemek için sadece son bir yıl içinde Türkiye'nin 5-6 provokasyon girişiminde bulunduğunu görüyoruz. Bunların başlıcalarının özet listesi Türkiye'nin Ortadoğu'yu saracak bir savaşın peşinde nasıl koştuğunu anlatmaya yetecek. İşte özet liste:

22 Haziran 2012'de Türk Savaş Uçağı Lazkiye açıklarında düşürüldü: 2 pilot öldü. Türkiye NATO'yu göreve çağırdı. NATO Türkiye'ye "soğukkanlı ol" dedi. 3 Ekim 2012'de Akçakale'ye NATO kayıtlı havan topu düştü 5 kişi öldü. Türkiye'nin denetimi altındaki katil sürülerinin yaptığı çok açık olan bu provokasyon girişiminden sonra Türkiye, "saldırı altındayım" havası yaymaya çalıştı, savaşa bizzat girmeye isteksiz olan emperyalistler Türkiye'ye "itidal" çağrısı yaptılar.

11 Şubat 2013'te Hatay Cilvegözü sınır kapısında bombalı araç patlatıldı 14 kişi öldü. Türkiye, olayın dumanı henüz tüter-

ken ve hiçbir araştırma yapılmamışken saldırının Suriye tarafından düzenlendiğini ilan etti ve "müttefiklerini" kendini koruması için göreve çağırdı. Oysa saldırının Türkiye tarafından korunan ve kollanan katil sürüleri tarafından düzenlendiğini dünya âlem biliyordu. Türkiye, feryat figanıyla baş başa kaldı; ABD tavsiyelerde bulunmakla yetindi. R.T. Erdoğan'ın ABD'ye yapacağı geziye saatler kala bu sefer Hatay Reyhanlı'da bombalı araç patlatıldı: 53 kişi öldü. Hükümetin amacını çocuklar bile görebiliyordu. Suriye suçlandı ama olayın sipariş üzerine katil sürüler tarafından düzenlenmiş bir provokasyon olduğunu Reyhanlı halkı dahil, bilmeyen yoktu. R.T.Erdoğan eli boş döndü.

Türkiye ve Ortadoğu'da onunla "kader birliği" yapmış devletler, ABD ve NATO'yu Suriye'de topyekun bir savaşa sürüklemek için daha çaplı bir provokasyon gerektiğini anlamışlardı. 21 Ağustos 2013'de Şam kırsalında emirlerindeki katil sürülerine kimyasal silah kullanarak Suriye üzerine yıkarak şanslarını bir kez daha denediler. Önceden hazırlandığı çok belli bir kampanya Katar, Suudi Arabistan ve Türkiye televizyon kanallarıyla basın organlarında başlatıldı. Oysa Rusya, kimyasal silahın kullanıldığı füzenin dinci faşist çetelerin mevzilerinden fırlatıldığını anında tespit etmişti.

Rusya, somut kanıtlara dayanarak dinci faşist katil sürülerini işaret etmişti ama ABD ve onun başındaki Obama, "doğruluk" adına kendi beslemelerini ve dahası bölgedeki dayanakları olan işbirlikçi devletleri suçlayacak değildi ya! O da Suriye'yi işaret etti. Diğer emperyalistler ona eşlik etmede hiç zaman kaybetmediler. Fransa, bunların önde gideneydi; bu saldırgan emperyalist savaş baltalarını kuşanmış büyük abisinden, ABD'den, gelecek ilk adımı bekliyordu.

Kimyasal silah kullanılarak düzenlenen provokasyon katliam, ABD'yi "aşağısı sakal, yukarısı bıyık" vaziyetine sokmuştu. Yutkunmak, yani katliamı görmezlikten gel-

N KAYNAĞI TÜRKİYE

mek olacak şey değildi. Gerçek failleri ilan etmek, bölgedeki tüm dayanaklarını yitirmek anlamına gelirdi ki, “doğruluk” adına bunu yapacak kadar “ahmak” değildi. Geriye tek yol kalıyordu: Suriye’yi suçlayarak ona karşı savaş açmak.

Ama ortada bir sorun vardı: Bütün bir bölgeye, belki de dünyaya yayılacak ve sonu kestirilemeyen bir savaş için ABD’nin ne cesareti, ne imkânları ne de askeri yeteneği vardı. Halk savaştan bıkmış, ordu savaş yorgunu, ekonomi kriz içindeydi. ABD’nin yaveri gibi hareket eden İngiltere’nin durumu da farklı değildi. Bu durumda vaziyeti kurtaracak bir “orta yol” bulunmalıydı. Başını Türkiye’nin çektiği işbirlikçi devletler ABD’nin kucağına bir ateş topu bırakmışlardı.

Obama bu orta yolu, önce saldırının zamanlama olarak kısıtlı, askeri olarak da sınırlı olacağını ilan ederek, sonra “Kongre Kararı” şartına bağlayarak buldu. Ateş topu artık ABD Kongresinin kucağında idi. İngiliz hükümeti ise, kucağına bırakılan ateş topunu anında İngiliz Parlamentosunun kucağına bırakmakta elini çabuk tuttu; Parlamentosunun yanıtı “savaşa hayır” kararıyla hükümeti “kurtarmak” oldu. Fransa da, son yılların ağzı salyalı bu saldırganı ise, büyük ağabeylerinin savaştan yan çizdiğini görünce topu Parlamentaoya atacağını açıkladı.

İki emperyalist devlet, bayraktarlığını Türkiye’nin yaptığı, aralarında Fransa ve İsrail’in de olduğu birkaç ülke tarafından arkadan itilerek düştükleri bataktan en az hasarla çıkmamanın yolunu böyle buldular.

Savaş Mihrakı: Türkiye

ABD’nin Suriye’ye saldıracağını ilan etmesi üzerine bayram sevinci yaşayan Türk hükümeti ilk hayal kırıklığını Obama’nın saldırının zaman ve askeri hedef bakımından sınırlı olacağını açıklamasıyla yaşadı. Türkiye’nin Obama’ya yanıtı “sınırlı saldırı bizi tatmin etmez” ve “Kosova gibi olmalı” yani bombalama günlerce, haftalarca sürmeli biçiminde oldu. Türkiye’yi savaştan aşağısı kurtarmazdı.

Savaş konusunda açık çek de veriyordu Türkiye: Her türlü koalisyona varız. Bu sözler Türk hükümetinin başbakanına aitti. Mısır’da öldürülen bir kadın için avını yutan bir timsah kolaylığında gözyaşlarını saçan R.T. Erdoğan, bir ulusun, bir halkın günlerce, haftalarca bombalanması için feryat figan bağıırıyordu. Bir halkın genç yaşlı, kadın çocuk demeden bombalanmasında bir beis görmüyordu dinci faşistler.

Neyse ki emperyalistler birilerin feryat figanıyla savaşa girmeyecek kadar işbilir idiler. İngiliz Hükümetini İngiliz Parlamentosu kurtarmıştı. Peki ya Obama’yı? Onu da Putin’in can simidi kurtardı. Rusya, Suriye’deki kimyasal silahların imhası ve teslimi üzerine yaptığı öneriyle Esad’tan çok Obama’ya, bir cankurtaran simidi atmış oldu. Obama, Rusya’nın önerisine can havliyle sarıldı ve “askeri çözümün en mantıklı çözüm olmadığını” ilan etti.

Tekelci burjuva başının sözleriyle söylersek “dünya derin bir oh çekti.” Savaş bulutları yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Söylemeye gerek yok, bu durumdan en büyük rahatsızlığı, kimyasal silahlarla yapılan provokasyona büyük umutlar bağlayan ve neredeyse sonuç alacağına kesin gözüyle bakan Türk hükümeti oldu. Türk hükümeti ve onun başbakanı için sonuç hüsrana, hayal kırıklığı tarif edilmez derinlikteydi. Onlara savaş lazımdı ve savaş neredeyse kıyından dönmüştü. ABD’nin “kuyruğu dik tutmak” amaçlı, askeri seçenek açıklamalarını ciddiye almazsak topyekûn savaş ihtimalinin şimdilik rafa kalktığını söylemek mümkün.

Yine de “savaş aşkı”yla yanıp tutuşan Türk hükümetinin bunca gelişmeden sonra “pes” edeceğini ve son şansını kullanmayacağını düşünenler yanıldı. 16 Eylül 2013’te silahsız olduğu anlaşılan bir Suriye helikopterini savaş uçaklarına vurularak Türkiye bir kez daha savaş kışkırtıcılığı yaptı. Umudu, Suriye’nin bu saldırıya vereceği karşılık ile bir savaş ortamının doğmasıydı. Suriye, dinci faşistlerin sandığından çok daha akıllıydı. Saldırıyı sineye çekti; sesini çıkarmadı.

Sonuç Yerine

Tekelci sermaye sınıfı, devletiyle hükümetiyle bir devrimden korkuyor. Haziran Ayaklanması bu korkuyu son derece canlı hale getirdi ve ona tarihin karanlık sayfalarındaki yerini görmesine fırsat veren kapıyı araladı. Devrim son derece canlı biçimde karşısında duruyordu.

Etrafında dinci faşist iktidarların olduğu ülkelerden oluşan bir kuşak yaratmak onun için bir kalkan olabilirdi. Suriye’de, Irak’ta, Mısır’da bu hedeflerin peşinde koştu. Mısır’da “Müslüman Kardeşler”inin yediği yaşamsal darbe Mürsi’den çok R.T. Erdoğan’a vurulmuş oldu. Gözyaşları onun içindi. R.T. Erdoğan Mısırlı genç kadına değil, kendine ağlıyordu. Dinci faşist iktidarlardan oluşan kalkanın halkalarının bir bir çözüldüğünü çaresiz gözlerle seyrediyorlar. Mısır gitti, Suriye sandıklarından çok dirençli çıktı ve hava giderek aleyhlerine dönüyor; Irak’ta istedikleri sonucu alamadılar, Tunus’taki “Kardeşler”i alaşağı edilecekleri günü korku dolu gözlerle bekliyorlar.

Bütün bunlar devleti ve hükümeti Suriye ve Ortadoğu’nun genelinde savaş kışkırtıcısı olmaktan vazgeçirir mi? Tam tersine, Türkiye devleti ve hükümetiyle savaş kışkırtıcılığına artan bir şekilde devam ediyorlar; edebilecekleri tüm işaretlerini veriyorlar. Savaş artık onların yaşam nedeni haline gelmeye başlıyor. Suriye’ye yönelik savaş emperyalist saldırı ihtimalin azaldığı bir sırada Türkiye’nin Suriye sınırına füze bataryalarını yerleştirmesi, katil sürülerini artan bir şekilde desteklemesi; pervasızlığını artırması başka anlama gelmez.

Bu durumu ortadan kaldırmanın tek yolu muzaffer bir halk ayaklanmasıyla devrimci demokratik bir iktidarın kurulmasıdır. Haziran Halk Ayaklanması bunun hem mümkün hem de zorunlu olduğunu ortaya koydu. □

“ORTADOĞU’DA EMPERYALİST MÜDAHALEYE HAYIR”

14 Eylül günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen HDK ve BDP İstanbul il örgütleri, savaşa karşı bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasından önce TOMA, çevik kuvvet ekipleri ve sivil ekiplerle Galatasaray Meydanı ablukaya alındı. Toplanan kitle “Ortadoğu’da Emperyalist Müdahaleye Hayır”, “Hükümet Demokratik Çözüm İçin Adım At” pankartı açtı ve sık sık. “Bijî Berxwedana Rojava”, “Diren Rojava, İstanbul Seninle”, “Biji Serok Apo”, “Katil El Nusra İşbirlikçi AKP” sloganları attı.

Basın açıklamasını HDK İstanbul İl Yürütmesi’nden Fatma İnce okudu. Suriye’deki savaşta sivillerin, kadınların çocukların zarar gördüğünü vurgulayan İnce, yüz binlerce insanın yerini yurdunu terk ettiğini, onbinlerce insanın öldüğünü hatırlattı.

İnce; Suriye’de ve Rojava’da El-Nusra çetelerinin Kürt halkına yönelik saldırılarına ve katliamlarına sessiz kalan ve bu çetelere lojistik destek veren AKP hükümeti olduğunu belirtti. İnce, “Kürt halkının temel hak ve özgürlüklerinin karşılanması kapsamında PKK Lideri Abdullah Öcalan ile varılan mutabakata uygun hareket etmek çözüm sürecini hızla işletmek yerine ayak sürümeye devam ediyor. AKP hükümetinin baskı ve şiddetle bastırmak istediği her haklı ve demokratik mücadelenin içinde olacağımızı bir kez daha belirtiyoruz” dedi.

Oturma eyleminin ardından Tophane yönüne ve Tarlabası tarafına yürüyen gençlere polis plastik mermilerle saldırdı. Gençler taşlar ve havai fişeklerle karşılık verince uzun süre çatışma yaşandı. □

.....

ANTEP’TE SAVAŞ KARŞITI EYLEM

7 Eylül Cumartesi günü saat 17.00’de Antep Yeşilsu Parkı’nda Suriye’ye yönelik savaş çığırtkanlığına karşı yüzlerce kişi yürüdü.

“Katil ABD İşbirlikçi AKP”, “AKP Elini Suriye’den Çek”, “Susma Haykır Savaşa Hayır”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Katil ABD Ortadoğu’dan Defol” sloganları ile Balıklı Parkı’na gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Savaş Karşıtı Platform adına açıklamayı okuyan Ömer Faruk Koç, Suriye’de iki yıldır kanlı bir iç savaş körukleyen ABD emperyalizminin şimdi de kimyasal silah kullanımını gerekçe göstererek bu ülkeye yönelik doğrudan askeri müdahalenin planlarını

yaptığını aktardı.

Ayrıca “Kimyasal silahların kim tarafından kullanıldığının objektif bir araştırmayla kamuoyunun bilgisine sunulması ve sorumlularının bir an önce yargılanması gerekirken bu silahlar, daha önce Irak ve Libya’da olduğu gibi yine daha fazla kan dökmenin, daha fazla vahşetin gerekçesi haline getirilmeye çalışılıyor(...) Daha önce Irak’ta, Afganistan’da, Libya’da bugünkü gibi yine ‘özgürlük ve demokrasi’ sözcüklerinin ardına gizlenerek benzer bir vahşetin altına imza atanlar, geride milyonlarca ölüm bıraktılar. Sadece 2 yıldır Suriye’de sürdürülen iç savaş nedeniyle yüz binlerce insan hayatını kaybetti(...) AKP iktidarı ise başından itibaren Suriye’de sürdürülen iç savaşın destekleyicisi ve tarafı olmuştur.

AKP iktidarı Suriye’nin kaderinin Suriye halklarının elinden alınmaya çalışıldığı bu iki yıl içinde Suriye’de etnik ve mezhepsel çatışmaları sürdüren silahlı çeteleri desteklemekten, kardeş halklarla savaşı ve düşmanlığı körüklemekten geri durmamıştır. İnsani ve tıbbi yardımlara dahi sınırları kapatarak katliamları destekleyen AKP iktidarı, bugüne dek ülkemizi NATO’nun askeri yığınağına çevirmiştir” diyen Koç, AKP’nin bölgesel güç olma hayallerinin çöküşünü bu savaşla durdurmaya çalıştığını söyledi.

Ve son olarak “Gelin ülkemizi savaşa sürükleyecek güçlere karşı birleşelim. Yarın çok geç kalabiliriz. Ülkemiz ve ilimizi savaşın olumsuz etkilerinden hep birlikte tepkilerimizi koyarak koruyalım. Bu savaş kimin savaşı? Emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden bu savaşa dur diyelim. Suriye halklarının geleceğini ellerinden alan ve yaşadığımız toprakları ABD emperyalizminin kirlü üssü haline getirenlere yanıtımız her zaman eşit, özgür, demokratik ve bağımsız bir ülke mücadelemizi yükseltmeye devam edeceğiz” diyerek açıklamayı sonlandırdı.

Mücadele Birliği/Antep

.....

İZMİR FAŞİZME KARŞI YÜRÜDÜ

İzmir’de 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesinin 33. yıldönümü nedeniyle 12 Eylül Perşembe günü saat 18.00’da Basmane Meydanı’ndan Konak Meydanı’na yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Yürüyüş esnasında sık sık “Darbeciler Halka Hesap Verecek”, “Darbelerden Hesabı Emekçiler Soracak”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Gezi Şehitleri Ölümsüzdür”, “Gezi Tutsakları Onurumuzdur”, “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Her Yer ODTÜ Her Yer Direniş” sloganları atıldı.

Çevik kuvvet ekiplerinin yürüyüş güzergahı boyunca kitleyi takip etmesine tepki göstermek amacıyla sık sık “Polis Defol Bu Sokaklar Bizim”, “Katil Polis Hesap Verecek”, “Polis Simit Sat Onurlu Yaşa”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz”, “Hesaplaşma Günü Korkunç Olacak” sloganları atıldı.

Konak Meydanı’na gelindiğinde 78’liler Vakfı Adına Gürsel Ulaş basın metnini okudu. Metnin Kürtçesini ise Musa Karbadağ okuduktan sonra eylem yine sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

NARLIDERE HALK FORUMU...

Narlidere Halk Forumunun düzenlemiş olduğu konserde, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan Gezi tutsağı Mitat KAVAK da söz alarak konuşma yaptı. Mitat Kavak konuşmasında gözaltına alınış ve cezaevi süreçlerini anlattı:

“Bizleri götürdükleri blokta hiç siyasi tutsak yoktu. Bir tarafımızda Hizbullahçılar diğer yanımızda diğer dinci gerici faşistler vardı, geri kalanlarda adlilerdi. Bizler her seferinde o dinci gerici faşistlerle kavga ediyorduk. İdareye söylüyorduk, fakat hiç bir şey yapmıyorlardı. Oysa biz slogan attığımız için bir ayda bize tam dört tane soruşturma açılmıştı; örneğin saç tıraşına gidenleri temizlik yapmaya zorluyorlardı, telefon görüşme hakkımızı kullanmamızı engellemek için görüşme yaptığımız kişi ile karşılıklı tekmil vermemiz gerekiyormuş(!) vermediğimiz takdirde telefonumuzu yarıda kesiyorlardı. Bu durumdan dolayı Faruk ve Hicri adında iki gezi tutsağı arkadaşımız acımasızca darp edildiler.

Belki duymuşsunuzdur, şu an Şakran Cezaevinde bir kadın arkadaşımız %50 özürlü olmasına rağmen hala cezaevinde. Elif Kaya arkadaşımız Şakran Cezaevinde çıplak aramaya maruz kaldığı ve bu onursuz armayı kabul etmediği için çeşitli cezalara maruz kalmıştır. Yani kısaca zindandaki bu baskılarla devrimci iradeyi teslim almak istiyorlar. Son olarak 10 Eylül’de ilk duruşma olacak. Unutmayın ki biz dışardaki kamuoyunun ve örgütlülüğün sayesinde özgürüz. Sizi o yoldaşları asla yalnız bırakmamaya çağırıyorum, ancak o zaman onlar da özgürleşecekler: ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!”

Mitat KAVAK’tan sonra söz alan kardeşi Songül KAVAK da “Milyonlarca insanı tutuklayamayacaklarının onlarda farkındalar. Korktukları için devrimcileri tutuklayarak halkın gözünü korkutmaya çalışıyorlar ama biz bu numaraları yememeliyiz. Çünkü tüm değerlerimize saldırıldı. Şunu da bilsinler ki Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz! Sizleri de yıldırmasın. Sizlerden tek istirhamım: mücadelemize sahip çıkın.” dedi.

Mücadele Birliği/İzmir

GEZİ TUTSAK AİLELERİNİN 7. HAFTASI

Gezi tutsakları ailelerinin eylemleri İzmir’de yedinci haftasında da sürdü. 15 Eylül günü 17.00’de YKM önünde kitlenin toplanmasıyla başlayan eylemde, İş Bankası önüne yürüdü. Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda, 10 Eylül günü görülen Gezi tutsaklarının ilk mahkemesinde tahliye çıkmaması eleştirildi; Antakya’da yitirdiğimiz Ahmet Atakan’ın ölümüne dikkat çekildi.

İş Bankası önüne gelince oturma eylemine başlamadan basın açıklaması okundu. İlk önce Gezi tutsağı Barışcan Yalçın’ın kız kardeşinin yazdığı yazı, ardından tutsak Orhan Yıldız’ın hasta tutsak Burcu Koçlu için yazdığı mektup okundu. Tutsak Kubilay İ-

yit’in yine tutsak olan Elif Kaya için yazdığı mektup okundu. Tutsak Miraç Vayış’ın ölümsüzleşen Ali İsmail Korkmaz için yazdığı şiir ve tutsak Cem Barış Çakır’ın mektubu kitleyle paylaşıldı. Gezi olayları sırasında 4. dalga tutuklanan ve sonrasında tutukluluk incelemesinde tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan Esra Ayyıldız konuştu ve onurlu davrandıkları için tutuklandıklarını ve hala tutuklu bulunan arkadaşlarının var olduğunu, mahkemelerin bir senaryodan ibaret olduğunu belirtti.

Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu’nun şiir okumasının ardından eylem Gündoğdu Marşı ile bitirildi.

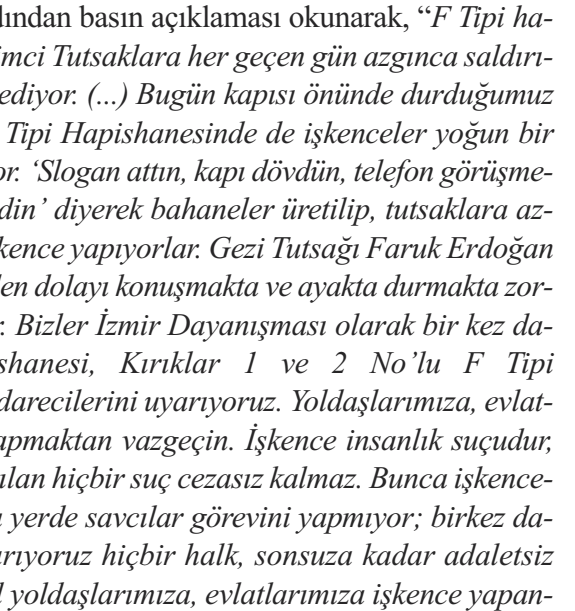
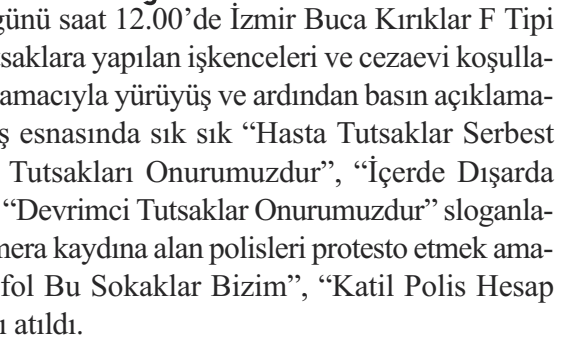
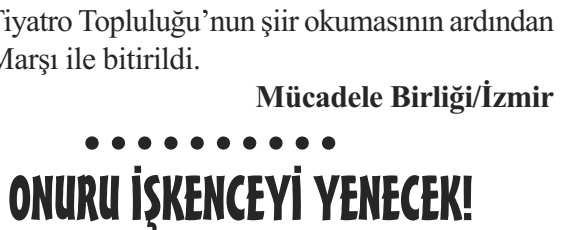
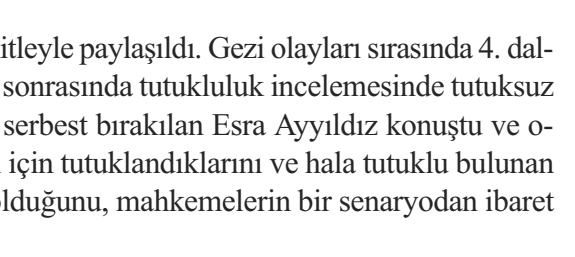
Mücadele Birliği/İzmir

İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!

17 Eylül Salı günü saat 12.00’de İzmir Buca Kırıklar F Tipi Cezaevi önünde tutsaklara yapılan işkenceleri ve cezaevi koşullarını protesto etmek amacıyla yürüyüş ve ardından basın açıklaması yapıldı. Yürüyüş esnasında sık sık “Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın”, “Gezi Tutsakları Onurumuzdur”, “İçerde Dışarda Hücreleri Parçala”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” sloganları atıldı. Eylemi kamera kaydına alan polisleri protesto etmek amacıyla da “Polis Defol Bu Sokaklar Bizim”, “Katil Polis Hesap Verecek” sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından basın açıklaması okunarak, “F Tipi hapishanelerde Devrimci Tutsaklara her geçen gün azgınca saldırılar artarak devam ediyor. (...) Bugün kapısı önünde durduğumuz Kırıklar 2 No’lu F Tipi Hapishanesinde de işkenceler yoğun bir şekilde devam ediyor. ‘Slogan attın, kapı dövdün, telefon görüşmesinde tekmil vermedin’ diyerek bahaneler üretilip, tutsaklara azgınca saldırarak işkence yapıyorlar: Gezi Tutsağı Faruk Erdoğan yapılan işkencelerden dolayı konuşmakta ve ayakta durmakta zorlanır hale gelmiştir. Bizler İzmir Dayanışması olarak bir kez daha Şakran Hapishanesi, Kırıklar 1 ve 2 No’lu F Tipi Hapishanelerinin idarecilerini uyarıyoruz. Yoldaşlarımıza, evlatlarımıza işkence yapmaktan vazgeçin. İşkence insanlık suçudur, insanlığa karşı yapılan hiçbir suç cezasız kalmaz. Bunca işkencenin, zulmün olduğu yerde savcılar görevini yapmıyor; birkez daha ve özellikle uyarıyoruz hiçbir halk, sonsuza kadar adaletsiz yaşayamaz. Derhal yoldaşlarımıza, evlatlarımıza işkence yapanlar hakkında gerekli işlem yapılmalıdır. Evlatlarımız sahipsiz değildir.” denildi.

Basın açıklaması sloganlarla son buldu. □

"122 GÜNDÜR ADALET VE HUKUK ARIYORUZ"

Hava-İş üyesi THY işçileri işten atılmalarının 472. günü olan 13 Eylül'de, İstanbul Adliyesi önünde bir kez daha eylem yaparak THY yönetiminin grev kırıcılığını protesto ettiler.

Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde saat 14.00'de "Hukuk Garabetinden THY Harabesinden Sıkıldık Adalet İstiyoruz-Hava-İş THY Grevcileri" yazılı pankart açan THY işçileri yaptıkları açıklamada "122 Gündür THY Grevimiz sürüyor, 122 gündür adalet ve hukuk arıyoruz. Anayasal, demokratik temel evrensel haklarımızın kullanılması THY yönetimince olağanüstü bir saldırıya uğratıldı" dedi.

Basın açıklamasını okuyan Melis Gök şöyle devam etti, "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nca grev kapsamı dışında bırakılan 6356 sayılı yasa gereği üretimde bulunamayacak 700 kişi açıkça grev kırıcı olarak çalıştırılıyor. Grevin başladığı 15 Mayıs 2013 tarihinden sonra 6356 sayılı yasadaki kesin olarak yasak olmasına rağmen 1000'e yakın yeni işçi alınıyor ve grev kırıcı olarak çalıştırılıyor. Grevdeki işçiler yerine başka bir işveren olan Sun Expres ve Jet Airways işçileri THY üniforması giydirilerek grev kırıcı olarak çalıştırılıyor."

Bütün yasa dışı işlemlerin, delil tespiti, bilirkişi raporları ve mahkeme kararları ile tespit edilmiş olduğuna dikkat çeken Gök, grev kırıcılığın durdurulması için mahkemenin ihtiyati tedbir kararı aldığına hatırlatarak, bu kararın verilmesinin üzerinden 2 ay geçmesine rağmen uygulanmadığını belirtti.

Yargı ve devletin resmi makamlarının THY A.O. yönetimine söz geçiremediğini, işçilerin haklarını koruyamadığını söyleyen Gök, Yargıtay 22. Dairesi ihtiyati tedbir kararı veren 5. İş Mahkemesi kararını 8 gün içinde jet hızıyla sudan sebeple bozduğunu belirtti.

122 gündür adalet beklediklerini hatırlatan Gök, her türlü zorluğa rağmen yasal yollardan haklarını alabilme mücadelesini sürdürdüklerini belirterek adliye görevlilerine seslendi ve "Sizin çocuklarımız grevde olsaydı nasıl karar verirdiniz, şimdi de öyle karar verin" dedi.

Eylemde Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin de bir konuşma yaparak THY yönetiminin hukuksuzluklarına tepkilerini dile getirdi. THY A.O.'yu Avrupa birincisi, dünya birincisi yapan, kargo hizmetlerinin altın madalya almasını sağlayan işçilerinin haklarını aradıkları zaman işten atıldığını belirten Ayçin, 122 gündür adalet hukuk arayışı içinde olduklarını belirterek "Uçaklar, duayla, tespihle uçmaz, bilimle, teknolojiyi kullanarak, insan sevgisiyle uçar" dedi.

Mahkeme kararının uygulanması ve işçilerin işlerine geri dönebilmesi için mahkemelere gittiklerini, ama heyetlerin, savcılarının kendilerine "Aman bunlar için ne olur bize gelmeyin" diyerek neredeyse yalvar yakar olduklarını, hiçbir yargı mensubunun gereken kararı uygulamaya gücünün olmadığını belirtti.

Masa başında anlaşmaya çalıştıklarını ama seslerini duyuramadıklarını, adalet ve hukukun işlemediğini bu nedenle de alanlara çıkmaya devam edeceklerini belirtti.

Eyleme uzun süredir direnişte olan Hey Tekstil işçileri de katılarak destek verdi. İşçiler açıklamanın ardından sloganlarla adliyeden ayrıldı. □

ANTEP'TE GREVDEKİ İŞÇİLERE DESTEK

TÜMTİS sendikasında örgütlendikleri için işten çıkarılmış olan Araç Muayene İstasyonunda çalışan işçilerin fabrika önündeki grevleri sürüyor.

7 Eylül'de TÜMTİS, Araç Muayene İstasyonu önünde bir basın açıklaması düzenleyerek, çıkarılan işçilerin geri alınması gerektiğini ve bunun için tüm engelleri aşacaklarını ve talepler kabul edilene kadar grevin devam edeceğini belirtti.

Eyleme destek veren KESK ve DİSK yöneticileri, basın açıklaması öncesi işletme Müdürü Tacettin Beyzat ile görüştü. Sendika yöneticileri işçilerin sendikalı oldukları için işten atıldıklarını belirtirken, işletme müdürü Tacettin Beyzat böyle bir şeyin olmadığını, işten çıkarılmadıklarını, gerekli performansı sergilemedikleri için sadece işlem yapıldığını söyleyerek, işçilerin sendikalı oldukları için işten çıkarılma gerçeğini örtbas etmeye çalıştı.

Görüşme sonrası basın açıklaması sırasında konuşma yapan KESK dönem Sözcüsü Ömer Faruk Koç, müdürün açıklamasının komik bir durum olduğunu, bir gerçeği örtbas etme çabası ile hareket edildiğini, sendikalı olmanın işçilerin yasal bir hakkı olduğunu ve bu hakkın önünde hiçbir engelin olmayacağını; bunun içinde ellerinden gelen her desteği sunacaklarını belirtti.

Sözü DİSK Bölge temsilcisi Ali Güdücü alarak, işçilere uygulanan yasadışı tutum karşısında patronun korunduğunu belirtti ve bu grevin kazanılması için gerekirse 5 bin üyelerini buraya yığacaklarını aktardı.

Eylem "Tüvtürk'e Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Tüvtürk Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Sendika Hakkımız Engellenemez" sloganları ile sonlandırıldı.

Mücadele Birliği / Antep

ANTAKYA'NIN BİR EVLADI DAHA KATLEDİLDİ

Antakya halkının Abdullah Cömert katillerinin bulunması için 9 Eylül günü yaptığı yürüyüşe polis saldırdı. Akşam saatlerinde BP önünde oturma eylemi başlatan halk, ODTÜ, Tuzluçayır, Okmeydanı için dayanışma sloganlarını haykırdı. Çok geçmeden polisin TOMA ile saldırısı başladı; akrepler sokak aralarına girerek gaz bombası attı.

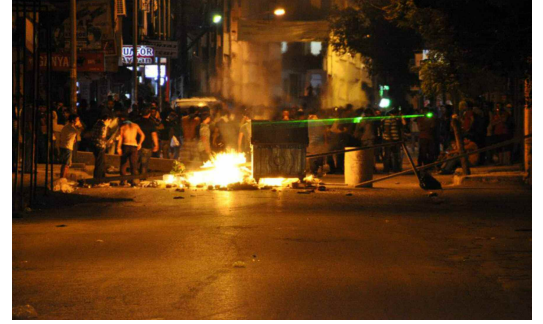
Armutlu Mahallesi sokaklarına giren halk, sokak ve caddelelere barikatlar kurdu. Polisin gaz bombası atmasına taş ve havaiyi fişeklerle karşılık verildi; polis ile halk arasında sert çatışmalar yaşandı. Ara sokaklara giren akrepler, kitlenin üzerine gaz

bombalarını yağdırırken, çok sayıda kişi polisin hedef gözeterek attığı gaz bombası ve plastik mermilerle yaralandı.

Gece saat 01.30 civarında polisin attığı gaz bombasıyla ağır yaralanan Ahmet Atakan, Hatay Devlet Hastanesine kaldırıldı. Ortaya çıkan kamera görüntülerinde, Ahmet Atakan'ın yüksekçe bir yerden vurularak, bilincini kaybedip yere düştüğü anlaşılıyor.

Hastaneye kaldırılan Ahmet Atakan için hastane önünde toplanan halk kalabalıklaşırken, 2 çevik kuvvet otobüsü hastane önüne sevk edildi. Polisler hastaneye girmeye çalışınca arbede yaşandı, hastane önünde bekleyen kalabalığa gaz bombası atarak saldırmaya başladı.

Armutlu Mahallesinde de çatışmalar yoğunlaşarak devam etti. □

NEDEN SEN DE ÇOK ERKEN GİTTİN AHMET

Bir ateş daha düştü Antakya'nın kalbine. Şimdi bir başka ananın çığlıkları duyuluyor sokaklarda. Şimdi Armutlu sokaklarında Abdullah'tan sonra yeni bir kan izi var.

Dün gece ODTÜ eylemlerine destek vermek, Cemevine dönük yapılan saldırı ve Abdullah'ın katillerinin bulunması için yapılan eylemde, Ahmet yoldaşımız da vardı. Görgü tanıklarının söylediğine göre gaz kapsülünün isabet etmesinden sonra yere düşen Ahmet Atakan, valinin açıklaması ile olmayan "yedinci kattan düşerek" hayatını kaybetmiş oldu. Adli Tıp raporu da o yönde hazırlandı Ahmet vurulduktan sonra ambulansı arayan mahalleliye "çatışma bölgesine geçemiyoruz" denilmesine rağmen basın, eylemcilerin ambulansa izin vermediği şeklinde yalan haberler yansıttı. Yine bir katliam ve yine katiller aklanıyor. Bu da öfkeyi artırıyor.

10 Eylül günü cenazeye katılmak isteyen herkes, dün Ahmet'i katleden katillerin kurdukları barikatların yanından geçmek zorunda kaldı. Adana Adli Tiptan getirilen cenaze karşılanıp Akdeniz Hastanesine götürüldü. 14.00

sularında hastaneden yine bir yürüyüşle evlerine götürüldü. Son hazırlıkların yapılmasının ardından Ahmet, "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Ağlama Anne Evlatların Burada", "Hepimiz Ahmet'iz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Polis Hesap Verecek" sloganlarıyla son yolculu-

ğuna uğurlandı.

Ali'nin ve Abdullah'ın aileleri de cenazeye katıldılar. Yürekları aynı acı ile yanan üç ana acılarını paylaştı. Ali'nin annesi "neden sen de çok erken gittin Ahmet. Artık anneler ağlamasın" diye haykırıyordu.

Kapısında savaş davulları çalan ve Reyhanlı katliamından sonra üç yiğidini toprağa veren Hatay halkının öfkelerini şimdi ne dindirebilir? Verilecek hangi söz, hazırlanacak hangi demokrasi paketi, yapılacak hangi anayasa bu acıyı dindirebilir? O üç ananın çığlığını işiten hangi yürek, o üç fidanın yarım bırakmak zorunda kaldıkları yoldan yürümeden edebilir, o yolun sonunda bekleyen güzel günler için mücadele etmez?

Cenazeden sonra Uğur Mumcu'ya bir yürüyüş yapıldı, oradan merkeze geçmek isteyen kitleye polis yeniden saldırdı. ve çatışmalar sürüyor. Antakya halkı şimdi sokaklarda Ahmet için çarpışıyor. Daha önce Ali için, Abdullah için verdiği sözü şimdi Ahmet için veriyor: "**Size Sözümüz Devrim Olacak!**"

Mücadele Birliği/Antakya

AHMET ATAKAN'IN KATLEDİLMESİ HER YERDE PROTESTO EDİLDİ

“Büyük adam olmadıysak hayallerimizi satmadığımızdan” duvar yazısı önündeki resmiyle tanıdığımız Ahmet Atakan 10 Eylül günü toprağa verildi.

Cenazesi onbinlerce kişinin omuzları üzerinde yükselen Ahmet Atakan'ın katledilmesi, tüm bir toplumu yasa ve öfkeye boğdu. Haberi alıp da rahat evinde oturabilen kimse olmadı; her şekilde tepkisini gösteren halk, hemen her yerde protestolar ve anmalar örgütlemeye başladı.

Taksim Dayanışması'nın saat 19.00'da eylem olacağını duyurmasının hemen ardından öğle saatlerinde **Taksim** ve **İstiklal Caddesi**'nde polis yığınağı başladı, hemen Gezi Parkı kapatıldı; polis Taksim'de barikat kurdu. Sıraselviler ve Şişhane tarafında çatışmalar başlarken, Meydan girişinde de Taksim Dayanışması ile polis karşı karşıya geldi. **İstiklal Caddesi**'nden ise “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganları yükselirken polisin gaz bombalı saldırısı başladı. Caddede “Hepimiz Ahmediz Öldürmekle Bitmeyiz”, “Ahmet'in Katili AKP Polisi” sloganları atan kitle, polisin gaz bombalı saldırıları karşısında yeniden yeniden toplanıp harekete geçerek, hava-i fişeklerle saldırıya karşılık verdi.

Taksim Meydanı girişinde Taksim Dayanışması ve milletvekili Sabahat Tuncel, Sırrı Süreyya Önder'in de aralarında bulunduğu kitle bir süre oturma eylemi yaparak saldırıyı protesto etti ve basın açıklaması yapmayacağını duyurdu. Ardından konuşma yapan Sabahat Tuncel de polis saldırısının derhal durdurulmasını ve Taksim Meydanı'nın açılmasını, polis ablukasının kaldırılmasını istedi. Ardından alandan ayrılan Taksim Dayanışması, kitle içinde çok tepki çekti.

Bu sırada Kadıköy Boğa'da toplanan binlerce kişi İskele Meydanı'na oradan vapurla Karaköy'e ulaştı ve Tünel'den Taksim'e ulaşmak istedi. Sloganlarla Tünel'e ilerleyen kitleye polis saldırınca kitle Şişhane'ye yöneldi.

gözaltına alındığı haberleri üzerine hastanelere avukat çağırısı yapıldı. Bilinen 46 gözaltı var Taksim'de.

Kadıköylüler Taksim'de çatışmaların sürmesi üzerine saat 23.30'da herkesi Boğa'da buluşmaya çağırdı. Anadolu yakasında Kadıköy'de toplananlar Taksim'e gitmek için yürüyene Söğütluçeşme

Metrobüs Durağı civarında Toma ve biber gazıyla saldırıldı.

Ve Kadıköy Bahariye Caddesi'nde direnişin ilk barikadı kuruldu, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganları yükseliyor ve barikatlara koltuk ve dolaplar taşınıyor. Kadıköy Belediyesi açıklama yaparak Belediye binalarının sığınmak isteyen tüm eylemcilere açık olduğunu söyledi. Bunun yanı sıra Süreyya Operası ve Rıhtım'daki binalar eylemcilere sığınabilmeleri için kapılarını açtı. Kadıköy'de eylemciler “Polis Teslim Ol, Etrafın Sarıldı!” diyorlar, Moda'ya kadar gelen polis, tüm ara sokaklara plastik mermi ve gaz bombası attı.

Sarıgazi'de halk Vatan İlkokulu önünden Demokrasi Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. İkitelli halkı “HepimizAhmet'iz öldürmekle bitmeyiz” sloganlarıyla yürüyüşe geçti. Caddede üzerinde barikatlar kuruldu, polisler hava-i fişeklerle karşılık verdi. Polis ise plastik mermi kullanarak helikopterden biber gazı yağdırdı.

Kartal halkı, Kartal Meydanı'nda “Elbet bir bildiği var bu çocukların” pankartıyla toplanırken, Nurtepe'de polis saldırısıyla karşılanan kitle içinde gözünden vurulan Eren Karaman'ın gözünü kaybetme ihtimali var. Gazi'de ise iki tane akrep ateşe verildi.

Eskişehir'de kitle tren yolu geçidi üzerinde oturma eylemi yapmaya başladı ve uzun saatler boyunca tren seferlerini durdurdu.

Antakya Armutlu'da yürüyüşe geçen halka saldıran polis Semt Pazarında da Tomalarla evlere tazyikli su sıkarak camlarını kırdı, akreplerle mahalleye sürekli gaz bom-

İstiklal Caddesi üzerinde”Katil Devlet Hesap Verecek”, “Ahmet Yoldaş Ölümsüzdür” sloganları ile barikatlar kuruldu, polise hava-i fişek, taş ve maytaplarla karşılık verince polis, her slogan atana gaz atmaya başladı; tomalar hasar gördü; polis insanları rastgele gözaltına almaya başladı.

Bu sırada Kasımpaşa Stadi'nde oynanan Türkiye-İsveç U21 maçı biber gazı nedeniyle hakem tarafından iptal edildi.

Taksim'de polisin tavrı gözaltılarla birlikte sertleşmeye başladı. Cihangir'de toplanan kitle üzerinde yoğun gaz ve ses bombaları kullanıldı. Cihangir sokaklarında barikatlar kuruldu, molotoflar yakıldı. Ateşe verilen barikatlarda geç saatlere kadar çatışma sürdü, marşlar söylendi, alkışlarla “Katil Polis Hesap Verecek”, “Taksim Bu Gece Bizim Olacak” sloganları haykırıldı. “Hepimiz Ahmet Atakan'ız Öldürmekle Bitmeyiz” sloganlarına polis olanca şiddetiyle saldırınca binlerce kişi kendilerine kol kanat veren Cihangir halkının evlerine, binalarına sığındı. Cihangir'de gece geç saatlere kadar marş ve sloganlarla bekleyişi sürdüren gençler, barikatları kaldırmak için gelen kepçelerdeki işçilerin araçları bırakması üzerine iş makinelerini ele geçirdiler: “Kepçe kullanmayı bilen var mı?”

Bu süreçte taşınma saldırısı ile karşı karşıya olan Taksim İlk Yardım Hastanesi de tam hizmet veremediği için yaralıları geri çevirmek zorunda kalıyor. Başından ve gözünden yaralanan çok sayıda kişi var. Haseki ve Okmeydanı Hastanelerine giden eylemcilerin

baları yağdırdı. Antakya Gündüz Caddesi'nde barikatlar sabah saatlerine kadar yandı.

İzmir'de Ahmet Atakan için yürüyenlerin Basmane'ye girişine izin vermeyen polis, halka saldırdı. Basmane Lozan Kapısı önünde de çok şiddetli çatışmalar yaşandı.

Adana'da yürüyüşe geçen kitleye saldıran polis her yeri gaza boğdu. Halkın direnişine engel olmak için elektrik kesintisine başvurdu.

Bursa'da Ahmet Atakan'ın polis tarafından öldürülmesini protesto eden Bursalılar Sertbaşı'ndan yasaklı Heykel'e yürüdü. Yürüyüş sırasında polisin kitlenin yanında yürütmesine izin vermeyen eylemciler polisleri kovdular. Heykel bir süre eylem yapan kitle buradan AKP İl Başkanlığı'na yürüdü.

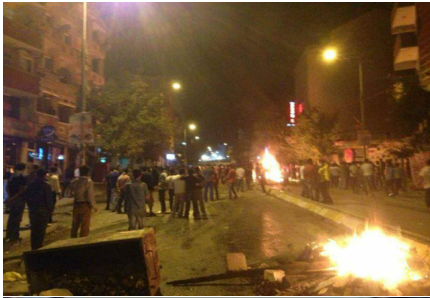
Ankara Kızılay'da toplanan halka da "dağılın" anonsu yaptı, kitle dağılmayınca Selanik ve Yüksel Caddelerine gaz bombası yağdırıldı. Sayısı giderek artan **Mamak** korteji Kurtuluş'u geçip Kızılay'a doğru yürürken, polis de kafelere gaz bombası yağdırdı, bir otelde yangın başladı. Halk polisleri "Katiller biz halkız" diye haykırdı. **Tuzluca** Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişiye de polis akreplerden gaz bombaları yağdırmasına rağmen barikatlar kuruldu, polis mahalleye sokulmadı. Bunun üzerine mahallenin elektriği kesildi. Buna rağmen polis mahalleden kovuldu.

Dikmen'de halk polisin sert saldırısına havai fişeklerle karşılık verdi. Ankara halkı barikatlara aracını çekerek barikatları güçlendiriyor, tepelerinde dolanıp duran helikoptere meydan okuyor.

Hemen her yerde çatışmalarla geçen gün içinde, çok sayıda kişi yaralanırken; Antakya Armutlu'dan Cevdet Gillioğlu, İstanbul Sarıgazi Mahallesi'nden İnan Coşar, İstanbul Gazi Mahallesi'nden Erdal Kanbur ağır yaralıları arasında. □

GAZİ AHMET ATAKAN İÇİN SOKAKTAYDI

Gazi Mahallesi'nde Antakya Armutlu'da katledilen Ahmet Atakan için 10 Eylül günü bir yürüyüş gerçekleştirildi. Gazi halkı "Gezi Savaşçısı Ahmet Atakan Ölümsüzdür" ve "Ahmet Atakan Ölümsüzdür, AKP Halka Hesap Verecek" pankartlarıyla Eski Karakol'dan yürüyüşe başladı.

Yürüyüş boyunca "Ahmet Atakan Ölümsüzdür", "Antakya'da Düşene Dövüşene Bin Selam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atıldı.

Kitle Bahar Durağı'na geldiğinde ajitasyonlar yapıldı; saldırıların sürdüğü sürece her akşam saat 20.00'de yürüyüş yapılacağı duyuruldu. Bunlardan hemen sonra polis kitleye gaz bombaları ve TOMA ile saldırmaya başladı. Ancak Gazi halkı da barikatlar kurarak, polisin saldırılarına karşılık verdi. Çatışmalar kitlenin yürüyüş sırasında gelmiş olduğu Bahar durağında devam etti. Çatışmalar sırasında mahalleye "13 MART GKB – TKEP/L" pankartı da asıldı.

Gece saat 01.30 sıralarında eylem, halkın inisiyatifi ile bitirildi. Eylem sırasında 2 kişi gaz bombaları ile vurularak yaralandı ve Okmeydanı Hastanesi'ne kaldırıldı.

Gazi Mahallesi'nden Leninistler

AHMET ATAKAN İÇİN ANTEP YÜRÜDÜ

Antep halkı, Hatay'da polis tarafından katledilen Ahmet Atakan için yürüdü. 10 Eylül günü saat 17.00'de Yeşilsu Parkı'nda toplanarak Balıklı Parkı'na doğru yürüyüşe geçen kitle "Hatay'da Düşene Dövüşene Bin Selam", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Katil Polis Vuruyor, Faşist Devlet Koruyor", "Hükümet İstifa", "Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi", "Biji Biratiya Gelan" sloganlarının yanı sıra ODTÜ ve Tuzluca için destek sloganları da attı.

Balıklı Parkı'na geldiğinde Ahmet Atakan şahsında Gezi ve Taksim Ayaklanmasında ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından DİSK Bölge Temsilcisi Ali Güdücü konuşma yaptı. Konuşmasında yine bir gencin AKP'nin polisleri tarafından katledildiğini, ölümleri istemediklerini, ancak ölümlerle de bu halkın isyanını bastıramayacaklarını belirtti. Her bir ölümden binlerle karşılık verildiğini ve bunun daha başlangıç olduğunu vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

Ardından eylem içerisindeki üniversite gençliği Yeşilsu Parkı'na doğru dönerek orada oturma eylemi başlattı.

Mücadele Birliği/Antep

Sokaklar

MERSİN AHMET ATAKAN İÇİN EYLEMDE

Antakya'da polis tarafından katledilen Ahmet Atakan için Mersin'de 10 Eylül günü yürüyüş yapıldı.

Ahmet Atakan'ın öldürülmesini protesto etmek amacıyla Merkez Yenişehir ilçesi Barış Parkı'nda bir araya gelen yüzlerce kişi "Ahmet Atakan Ölümsüzdür" pankartı açarak "Hükümet İstifa", "Katil Polis Hesap Verecek", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam", "Hepimiz Ahmet'iz Öldürmekle Bitmeyiz" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiğinde kitleye polis saldırdı..

Kitlenin yürümek istemesi üzerine arbeye yaşandı. Polis

coplarla kalabalığa saldırırken, 1 kişi yaralandı, 4 kişi de gözaltına alındı. Feci şekilde yaralanan eylemci ambulansla Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı. Gözaltına alınan 4 kişi ise polis otobüsüne bindirilerek Mersin Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Daha sonra polis, Barış Parkı'nı abluka altına aldı, 4 kişi gözaltına alındı. □

DİREN ANTAKYA GAZİ SENİNLE

11 Eylül günü akşam saatlerinde Gazi Mahallesi Eski Karakol bölgesinde toplanan halk, Ahmet Atakan için İsmetpaşa Caddesi üzerinden yeni karakola doğru yürüyüş geçti.

Eylemde sık sık "Ahmet Atakan Ölümsüzdür", "Katiller Halka Hesap Verecek", "Katil Devlet Hesap Verilecek", "Diren Rojava Gazi Seninle", "Diren Antakya Gazi Seninle" sloganları atıldı.

Karakol'un bulunduğu noktaya yaklaşan kitle, burada barikat kurdu; saldıran polisin hızını kesebilmek için barikatlar ateşe verildi.

Akreplerden gaz bombalarıyla saldıran polise, kitle taşlarla karşılık verdi. Gece boyunca süren çatışmalarda ara sokaklarda TOMA ve akreplere molotoflar atıldı. Eylem sırasında silah sesleri de duyuldu. Çok sayıda kişinin yaralandığı eylem gece geç saatlere kadar sürdü. □

ONLARA SÖZÜMÜZ DEVRİM OLACAK

11 Eylül Çarşamba günü İzmir Dayanışma Platformunun çağrısıyla bir yürüyüş düzenlendi ve saldırılar protesto edildi. Saat 20.00'da Sevinç Pastanesi önünden Kıbrıs Şehitleri ve Gündoğdu Meydanı'ndan Basmane Meydanına doğru yürüyüşe geçen 2000

kişilik kitle yürüyüş esnasında sık sık "Her Yer ODTÜ, Her Yer Direniş", "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Ahmet Atakan Ölümsüzdür", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtış, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan- Yaşıyor", "Faşistler Halka Hesap Verecek", "Katil Polis Hesap Verecek", "Sokaklar Faşizme Mezar Olacak" sloganları attı.

Kitle Basmane Meydanı'na ulaştığında polisin sert saldırısıyla karşılaştı. Kitle bu saldırı üzerine çatışarak Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüdü. Kordon Boyundaki kafe ve restoranlarda oturanlara içinde Leninistlerin de bulunduğu grup tarafından ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Tekrar Sevinç Pastanesi önüne gelindiğinde basın açıklaması, şiir ve marşlar okundu. İlerleyen saatlerde kitle dağıldı.

Mücadele Birliği/İzmir

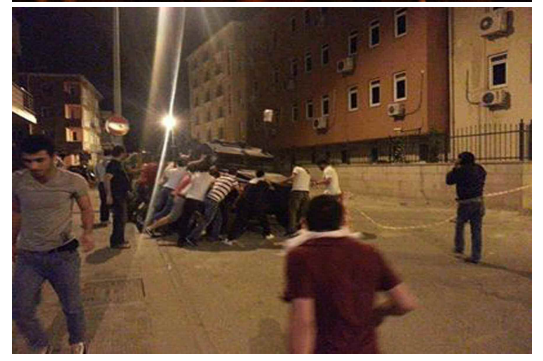
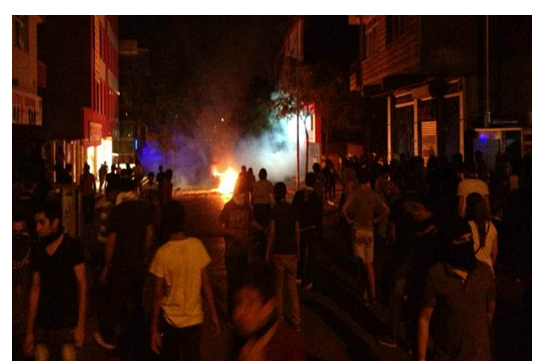
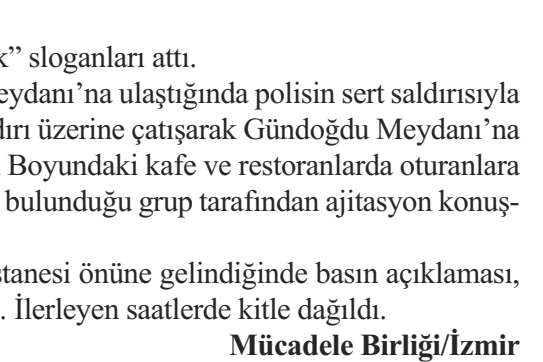
SARIGAZI'DE SOKAKLAR ALEV ALEV

12 Eylül akşamı saat 20.45 civarında Vatan İlköğretim okulu'ndan başlayan halk yürüyüşü, Kaymakamlığın önüne ulaştığında, polis kitlenin önünü kesti. Halk havai fişek ve taşlarla kitleyi ablukaya almaya çalışan polise saldırıya geçti. Polis de gaz ve ses bombası ile nişan alarak halka ateş açmaya başladı.

Kaymakamlığın 3 ayrı noktasında çatışma yaşanırken, çatışmalar Belediye önüne de sıçradı. 4,5 saat kadar süren çatışmada Kaymakamlığın önünde bir zırhlı araç devrilirken, LPG'li bir araç da polis barikatının önünde ateşe verildi. Patlama üzerine polis barikatlarını terk etti.

Sarıgazi'de eylemler, halkın desteğini alarak ilerliyor. Her geçen gün yeni insanlar katılıyor eylemlere ve devlet yerellerde sor duruma düştüğünü bir kez daha fark ediyor

Sarıgazi'den
Leninistler

POLİS ŞİDDETİ CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

13 Eylül akşamı yine eylem günü idi. Kadıköy, Gazi, Sarıgazi, Tuzluçayır, Akkapı ve daha bir çok yerde halk sokaklarda eylemde idi. Ve İstanbul'dan iki kötü haber geldi.

Kadıköy'de günlerdir yoğun polis gazına maruz kalan Serdar Kadakal, gece kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Kalp yetmezliği olduğu için kalp pili taşıyan 35 yaşındaki Kadakal, Kadıköy'de olan evinde ve işyerinde 3 gündür yoğun gaza maruz kalmıştı.

Kadıköy'ün ünlü konser mekânlarından Shaft Bar'ın Tonmaister'i olan Kadakal, sürekli gaz solumaktan kaynaklı rahatsızlanıyordu ve şikayetini dile getiriyordu. 13 Eylül gecesi de polisin gaz bombalı saldırıları nedeniyle işyerini erken kapatan Kadakal, kalp krizi geçirdi. Arkadaşları tarafından Kadıköy Şifa Hastanesi'ne kaldırılan Kadakal, doktorların çabalarına rağmen kurtarılamadı. Serdar Kadakal'ın ölüm sebebini belirlemek için otopsi yapılacak.

Biber gazı yüzünden son yıllarda pek çok ölüm yaşandı, bunlar arasında en bilinen isimler Metin Lokumcu ve Çayan Birben iken, Taksim Ayaklanması başladığından beri bu biber gazından dolayı yaşanan 4. ölüm oldu. Ankara'da 47 yaşındaki İrfan Tuna, Avcılar'da 55 yaşındaki Zeynep Eryaşar, Taksim'de 88 yaşındaki Selim Önder ve Kadıköy'de 35 yaşındaki Serdar Kadakal Ayaklanmada katledilen adsız 4 kişi...

Serdar Kadakal'ın öldüğü saatlerde Sarıgazi'de de polis şiddetine karşı yapılan eyleme polisin saldırması sonucu çıkan çatışmalarda bir kişi daha gözünü kaybetti. Polisin hedef olarak ateş ettiği Orhan Şahin'in gözü plastik mermi nedeniyle parçalandı. Orhan Şahin 14 Eylül günü öğle saatlerinde Ümraniye Araştırma Hastanesinde ameliyata alındı.

Hemen ertesi gün, Sarıgazi'de Burcu Metin, polisin saldırısında gözünden plastik mermi ile vuruldu. Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürülen Burcu'nun da gözünü kaybetmesinden endişe ediliyor. □

14 EYLÜL'DE GAZİ'DE

Gazi Mahallesi'nde polisin şiddet kullanarak halkın protestolarını bastırmaya çalışması ve Ahmet Atakan'ı katletmesini protesto etmek için 14 Eylül'de Eski Karakol'dan saat 21.00'da yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca sık sık "AKP Halka Hesap Verecek", "Her Yer Gazi Her Yer Direniş", "Berkin Elvan Onurumuzdur", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Hükümet İstifa İktidar Halka", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Antakya'da Düşene Dövüşene Bin Selam", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı. Kitle Bahar durağına geldiğinde, Gazi halkını sokağa hesap sormaya çağırmak için ajitasyonlar yapıldı.

Ajitasyonun ardından, Gazi halkı polis karakoluna yürümek istedi. Polis, akrep ve tomayla Gazi halkına saldırdı. Polisin gaz bombalarını, kitleyi hedef alarak ateşlediği görüldü. Gazi halkıyla birlikte Leninist Gençlik bu saldırıya barikat kurarak karşılık verdi.

Eylem anında Leninist Gençliğin sık sık "Yaşasın Partimiz TKEP/L", "Denizlerin Yolunda TKEP/L Saflarına", "Denizler Yaşıyor TKEP/L Savaşıyor", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Gazi Goristan Ji Bo Faşistan" sloganlarıyla cevap verdiği gözlemlendi.

Eylem, kitlenin inisiyatifleriyle yaralı veya kayıp verilmeden saat 01.30-02.00 gibi sona erdirildi. □

"EYLÜL SENDROMU" GERÇEK ÖLDÜ

8 Eylül Günü, Sarıgazi halkı ODTÜ'ye, 100.Yıl ve Tuzluçayır halkına destek olmak için bir yürüyüş düzenledi. "Hükümetin 'Eylül Sendromu' gerçek oldu" diyen Sarıgazililer, "Devlet Şiddetine, Asimilasyona Karşı Sarıgazi Ayakta" pankartı açarak, "Her Yer ODTÜ Her Yer Direniş", "Devletin Alevisi Olmayacağız", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla yürüdü.

Sarıgazi halkı yaptıkları basın açıklamasında da ODTÜ ve Yüzüncü Yıl Mahallesi'nde gerçekleşecek olan doğa yıkımına karşı çıkan ve eylemler yapan halka ve gençlere polisin saldırısına ve çatışmalara değinerek "Rant uğruna sürekli yollar ve AVM'ler inşa edenler, halkların tepkilerini çekmeye devam edeceklerdir" dediler.

Alevilerin Fethullah Gülen ve Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan'ın başlattığı cami-cemevi projesine karşı tepkilerini göstermek için Tuzluçayır'da başlattıkları eylemin de devlet terörüyle karşılandığını söyleyen Sarıgazililer, Suriyeye yönelik emperyalist savaş hazırlıklarına da değindi; "Rojava'daki Kürt halkının mücadelesini durdurmak isteyen ve aynı zamanda Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleye zemin yaratmak için egemenler; çetecileri halkların üzerine salmayı hatta sivil halk- çocuk demeden kimyasal silahlarla katletmeyi dahi göze alacak kadar pervasızlaşmış durumdadır. Suriye'ye yönelik savaş bizim savaşımız değildir bu savaş emperyalistlerin savaşıdır. Ortadoğu'yu kana bulamak emperyalizmi çöküşten kurtarmayacak." denildi.

Sarıgazi halkı eylemini Okmeydanı'nda vurulan Berkin Elvan'ı da andı ve Bağcok'ta bulunan gerilla mezarlığının saldırıya uğramasını protesto ederek bitirdi. □

EYLÜL'DE GEL-DİK

Yaz günleri sona ererken, herkesin dilindeki slogan aynıydı: "Eylül'de Gel".

Okulların açılacağı, gençlik başta olmak üzere herkesin şehirlere döneceği zamandı sonbahar, Eylül... Ve forumlar Eylül'ün ilk adımı olması için ForumFest adıyla pek çok ünlü ismi ve İstanbul halkını bir araya getirecek bir festival planlamıştı.

Eylül olanca hızıyla geldi. Bir anda ODTÜ'de çıkan kıvılcım 3. gününde Tuzluçayır'a, oradan tüm illere sıçramıştı ki, Antakya'dan Ahmet Atakan'ın ölüm haberi geldi; sokaklar tamamen tutuştu. Ve ForumFest, doğallığında ölümsüzleşenleri anma ve dayanışma mitingine dönüştü.

Saat 15.00 olmadan İstanbul halkı Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanmaya başlamıştı. Uğur Mumcu Halk Forumu, Kocamustafapaşa Dayanışması, Okmeydanı Dayanışması, Gaziosmanpaşa Dayanışması, Cennet Mahallesi, Abbasağa, Beylikdüzü, Doğancılar, İcadiye, Bebek, Büyükdere, Etiler forumları "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganlarıyla alana geldi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da aralarında olduğu binlerce kişinin ölümsüzleşenleri anmasıyla başladı etkinlik. Ve ilk olarak, Gezi eylemlerinin ilk günlerinde söyledikleri parçalarla simge haline gelen

Boğaziçi Caz Korosu sahne aldı.

"Gözlerimizin Yaşarması Attığımız dar sürdü.□"

Gazdan Değil Katlettiğiniz Canlarımızdan" dövizleri taşıyan binler, "Polis Kadıköy'den Defol" sloganını haykırıyor.

On binlerce kişinin katıldığı mitingde, alanın hemen karşısında bulunan binaya Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarıgül, Mehmet Ayvalıtaz, Ahmet Atakan ve Medeni Yıldırım'ın resminin olduğu "Direnişe Can Verirken Polis Tarafından Öldürülen Kardeşlerimizin Katili AKP'den Hesap Soracağız" yazılı pankart asıldı. Alanda da Gezi Ayaklanmasında polis tarafından katledilen gençlerin fotoğrafları taşındı.

Etkinlikte ard arda sanatçılar sahne alırken, sık sık "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Katil Polis Hesap Verecek", "İsyan, Devrim, Özgürlük", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Etkinlik gece 21.00'a kadar sürdü. Büyük kalabalığın keyifle izlediği konser sonrası sloganlarla Altıyol Boğa heykeline doğru yürüyüşe geçti. Daha sonra AKP binasına yönelen kitleye polis TOMA ve plastik mermilerle saldırdı. Ara sokaklara dağılan kitleye saldıran polis, pek çok kişiyi gözaltına aldı, gazeteciler de bu saldırıdan payına düşeni aldı. Barikatlar kurulan Kadıköy'de çatışmalar geç saatlere ka-

OKMEYDANI HALKI BERKİN ELVAN İÇİN BARİKAT BAŞINDA

Gezi ayaklanması sırasında başına gaz bombası isabet ederek yaralanan Berkin Elvan'ın sesini duyurmak için yapılan çağrılarla Okmeydanı Sağlık Ocağı önünde 9 Eylül Pazartesi sabahı çok sayıda kişi toplandı.

Berkin Elvan'ın maskelerinin takıldığı eylemde sık sık "Katil Polis Mahalleden Defol" ve "Diren Berkin Okmeydanı Seninle" sloganları atıldı.

Okmeydanı esnafının da bugün 14 yaşındaki Berkin'e destek olmak için kepenk kapatacağını duyurduğu eylemde Okmeydanı halkı, Çağlayan Adliyesi'ne "adalet zinciri" oluşturmayı planlıyordu.

Kitle Adliyeye doğru yürüyüşe geçtiği zaman polis gaz bombaları, plastik mermi ve tazyikli su ile saldırdı. Kitlenin polisin saldırılarına taş ve molotof kokteylleri ile karşılık verdiği eylemde barikatlar kuruldu, çatışma geç saatlere kadar sürdü.□

Herkes bildiği var bu çocukların kolay değil öyle genç ölmek

EMAL KORKMAZ

ETHEM SARISÜLÜK

AHMET ATAKAN

ETHEM SARISÜLÜK

AHMET ATAKAN

AHMET AYVALI

AHMET ATAKAN

AHMET ATAKAN

ETHEM SARISÜLÜK